

พี ม ๗ ถั ๑
สำนักพิมพ์

‘ซา’ ตุ่นเทแรงกายเพื่อให้คนพูดความจริง
‘เรอ’ ยอมพูดโกหก เพื่อขอแค่ผลลัพธ์ที่ถูกต้องเป็นพอ

เล่ห์รัก สั่งจา

สตี

เล่มรัก สัจ สดี

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วย
สถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทาง
ความคิดและสังคม

พิ ม (พิ) ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรียแห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๔๐

เล่ีรักลัจจา

ผู้เขียน : รติ

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม ๒๕๖๕

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4523-5

ราคา ๒๖๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัตชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี้ แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญสูง

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธภัทร

ออกแบบปก : อนุรักษ์ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินท์ (๑๙๙๑) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

เล่ห์รักสัจจา ถือเป็นผลงานที่ตอนแรกเกิดขึ้นแบบไม่ได้ตั้งใจ

ตอนแรกที่เริ่มต้นเรื่องนี้ บอกตรงๆ ว่าเราไม่ได้มีความสนใจ ไม่ได้มีแรงบันดาลใจหรือหลักการใดๆ ทั้งสิ้น มันเหมือนมีลูกโป่งไอเดียเกี่ยวกับน้ำยาพูดความจริงที่ลอยมาจากไหนก็ไม่รู้ กระโดดคว่ำไว้ได้ก็รีบจดลงสมุดไว้ แล้วก็คิดต่อไปอีกนิดว่าอยากได้พระเอกที่ทำงานสายงานแปลกๆ บ้าง ซึ่งการเป็นนักวิจัยก็น่าจะตอบโจทย์และเชื่อมเรื่องได้ดีที่สุด หลังจากได้สองสิ่งนี้มา ไอเดียนี้ก็ถูกเก็บเข้าลิ้นชักและไม่ได้เปิดออกมาอีกเลย

จนกระทั่งมีงานการประกวดงานหนึ่งที่หาหนิยายไปทำเป็นละคร มีเวลาเพียงหนึ่งอาทิตย์ก่อนหมดเขตส่งเรื่องย่อเพื่อให้ผ่านการพิจารณาขั้นแรก เราจึงรีบพูดพลอตนิยายทั้งหมดที่เคยจดไว้มาใส่ดู และเรื่องราวของนักวิจัยหนุ่มผู้คิดค้นเซรุ่มพูดความจริงก็กลับมาโดนใจอีกครั้ง จึงจัดการเขย่าไอเดียออกมาเป็นเรื่องราว ด้วยความคิดที่ว่าน่าจะสนุกดีถ้าคนอ่านอ่านไปแล้วเกิดคำถามในหัวตลอดเวลาว่าเรื่องไหนเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องเท็จกันแน่ ซึ่งตอนเขียนก็สนุกมาก เพราะเขียนไปเขียนมาคนเขียนก็สับสน ต้อง

ตั้งสติอยู่บ่อยครั้งว่าอันไหนจริงหรือไม่จริง

แม้ในยายเรื่องเล่ห์รักสัจจาจะไม่ผ่านการพิจารณานำไปทำละครในการประกวดครั้งนั้น แต่พลอตที่ผ่านการพิจารณาขั้นแรกทำให้ได้เข้าร่วมเวิร์กชอปกับทีมงานคุณภาพ สิ่งที่เราได้กลับมาคือประสบการณ์อันล้ำค่าที่หาที่ไหนไม่ได้ การได้เข้าอบรมกับนักเขียนที่มีชื่อเสียง ได้รับคำแนะนำจากกรรมการที่มีประสบการณ์หลายท่าน สิ่งเหล่านี้ได้เปลี่ยนวิธีคิด วิธีการทำงานของเราไปโดยสิ้นเชิง จากที่ตลอดชีวิตเขียนนิยายแบบที่เรียกว่าเขียนไปเรื่อย ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงโดยมีการจัดระบบระเบียบความคิดตัวเอง ผูกมิตรกับตัวละคร ไตร่ตรองเนื้อหาและความเป็นจริงมากขึ้น ที่สำคัญคือเราใส่ใจวิญญาณของตัวเองลงไปในงานเขียนมากขึ้น

แม้จะเริ่มต้นแบบไม่ได้ตั้งใจ แต่สุดท้ายเล่ห์รักสัจจาก็เป็นงานเขียนที่เราภูมิใจและชอบที่สุดตั้งแต่เริ่มเขียนนิยายมา

จึงต้องขอขอบพระคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสจุดประกายเทียนความหวังเล่มนี้ขึ้นมาอีกครั้ง และให้โอกาสตัวละครและเรื่องราวของพวกเขาได้เผยแพร่อีกกว้างขวางยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณตัวเองที่ไม่ถอดใจตอนถูกปฏิเสธครั้งแรก เราเข้าใจคำว่าสถานที่และช่วงเวลาที่เหมาะสมมากขึ้น

หวังว่าเรื่องราวของผู้หมวดแทนจันทร์และดอกเตอร์วีร์จะทำให้ผู้อ่านทุกท่านสนุกสนานเพลิดเพลิน และตกหลุมรักตัวละครทุกตัวในเรื่องเหมือนที่ผู้เขียนเป็นนะค่ะ...ขอบคุณค่ะ

๑

นาฬิกาดิจิทัลที่คอนโซลรถเรืองแสงสะท้อนบอกเวลาเที่ยงคืนกว่า
ถนนสายเล็กปกคลุมด้วยความเงียบยามวิกาล เสาไฟฟ้าต้นเล็กข้างทางก็
ตั้งห่างกันจนแสงสว่างไม่สามารถกระจายไปทั่วพื้นที่ของถนน สองข้างทาง
นั้นยิ่งไม่ต้องพูดถึง มันเต็มไปด้วยพงหญ้ารกสูง ซอยมืดเปลี่ยวไร้บ้านเรือน
ผู้คน รวมๆ แล้วเรียกได้ว่ามันเป็นถนนที่ไม่เหมาะสำหรับการสัญจรยามดึก
เลยแม้แต่หน่อย

แต่ในยามวิกาลเช่นนี้ก็ยังมียุวสาวเล่นฝ่าความมืดไปด้วย
ความเร็วสูง และเหมือนจะเร่งความเร็วขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่พื้นอันขรุขระของ
ถนนนั้นไม่อำนวยเลยแม้แต่หน่อย ที่น่าแปลกคือ มันไม่ใช่รถคันเดียวที่เล่น
อยู่บนถนนสายนี้ ด้านหลังยังมีรถกระบะสีดำคันใหญ่แล่นตามมาติดๆ
สีดำหื่นของมันแทบจะกลืนไปกับความมืดรอบด้านราวกับเงาที่เคลื่อนที่
เกาะติดรถเก๋งสีขาวไปในความมืด

ผู้ที่บังคับรถสีขาวคันหน้าคือชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ เหงื่อเม็ดเล็ก
ผุดพรายขึ้นตามใบหน้าทั้งที่แอร์ในรถปรับไว้เย็นเฉียบ เขาเหลือบมอง

กระจกมองหลังและกระจกข้างซ้ายแล้วซ้ายเล่า ทุกครั้งที่มอง เขาก็กอดคันเร่ง หนักขึ้นเรื่อยๆ จนเข็มหน้าปัดความเร็วเพิ่มขึ้นจากหนึ่งร้อย หนึ่งร้อยยี่สิบ กลายเป็นหนึ่งร้อยสี่สิบ และไม่มีที่ท่าว่าจะลดความเร็วลงแม้แต่นิด

จากการสังเกต...ทั้งที่เขาขับรถโดยเพิ่มความเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนตอนนี้ เข็มความเร็วขึ้นไปเกินอัตรากฎหมายกำหนดและคงความเร็วแบบเฉียด นครนี้ผ่านมาหลายถนน หลายแยก หลายโค้ง แต่รถสี่ดำคันใหญ่นั้นก็ยังคงเล่นตามมาติดๆ

การสังเกตนำมาสู่การตั้งสมมุติฐานหรือการคาดคะเนคำตอบที่อาจจะเป็นไปได้ เขากำลังตั้งสมมุติฐานว่า ถ้าเขาเปลี่ยนทิศทางแล้วรถคันนั้นยังตามมาอยู่ หมายความว่าคนขับตั้งใจขับตามรถเขาแน่นอน

และชายหนุ่มก็เริ่มตรวจสอบสมมุติฐานทันที เขาทดลองเปลี่ยนเลน ซิดซ้าย รถคันนั้นก็เปลี่ยนเลนซิดซ้ายตาม เมื่อเขาทดลองชะลอความเร็ว ปรากฏว่ารถคันนั้นก็ลดความเร็วลงเช่นกัน แม้กระทั่งเขาเลี้ยวกะทันหัน ที่ทางแยกโดยไม่เปิดไฟเลี้ยว ก็ยังเห็นรถคันเดิมตามมาติดๆ สมองวิเคราะห์ข้อมูลอย่างรวดเร็วและสรุปผลได้โดยไม่ต้องอ้างอิงตัวแปรหรือการทดลองใดๆ อีก ไม่มีเหตุผลที่จะทำให้การตั้งสมมุติฐานของเขาผิด จากการวิเคราะห์ เขาสรุปผลได้อย่างชัดเจนว่าเขากำลังถูกรถคันหลังไล่ตาม และเป็นการตามชนิดที่เรียกว่าตามไล่ล่าเสียด้วย

แทบไม่มีทางอื่นเลยที่จะสะบัดหลุดไปได้ และเขาก็ไม่คุ้นเคยกับถนนสายนี้พอที่จะหาทางลัดเพื่อหลบหนี พยายามคิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่ามันตามไล่ล่าเขาด้วยเหตุผลอะไร แม้ความเร็วรถจะพุ่งเลยร้อยสี่สิบไปแล้ว แต่ชายหนุ่มก็พยายามละมือจากพวงมาลัยเพื่อคว้าโทรศัพท์บนเบาะข้างๆ สายตาที่มองหน้าจอโทรศัพท์สลับกับถนนเต็มไปด้วยความกังวล มือที่สั่นเกร็งพยายามเลื่อนหาเบอร์ที่ต้องการ จนกระทั่งหยุดอยู่ที่เบอร์หนึ่ง ลังเลเล็กน้อยว่าจะโทร. ออกดีหรือไม่ แล้วสุดท้ายก็กดโทร. ออกด้วยความจวนตัวอย่างที่สุด

“ฮัลโล! พ่อครับ ตอนนี้อยู่...ผมกำลังโดนรถคันหนึ่งขับตาม...”

คนปลายสายไม่อาจได้ยินเสียงอีกต่อไป เมื่อรถเก๋งคันขาวต้องเบรกกะทันหันและหักเลี้ยวอย่างรุนแรง เนื่องจากรถกระบะสีดำแซงขึ้นไปขวางหน้าในระยะกระชั้นชิด คนขับรถเก๋งเบรกสุดตัวจนรถเสียหลักหมุนคว้างกลางถนน โทรศัพท์ร่วงกระแทกพื้นจนเครื่องดับไป

เขารู้สึกกลัวไปทั้งตัวจากแรงเหวี่ยง โดยเฉพาะตรงแนวเส้นเข็มขัดนิรภัย ขอบคุณสมบัติที่รถของเขาแค่หมุนเป็นลูกข่างแต่ยังไม่คว่ำ ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากพวงมาลัย ภาพที่เห็นผ่านกระจกหน้าคือผู้ชายสองคนเดินลงจากรถกระบะสีดำ ที่เห็นชัดเจนที่สุดคือพวกมันถือปืนสั้นและเดินตรงมาที่รถของเขา ไม่รู้ว่าด้วยสติหรือความตกใจ เมื่อสัมผัสได้ว่าเครื่องยนต์ยังติดอยู่ ทำให้เขารีบเข้าเกียร์ถอยหลัง ถอยรถออกจากกลางถนน และตัดเลี้ยวเข้าซอยข้างทางอย่างไม่คิดชีวิต

พวกมันต้องการอะไร

ในสมองเต็มไปด้วยคำถาม แม้รู้ว่าไม่ใช่เวลาที่ควรคิดหาคำตอบ มือสั่นที่กำลังพวงมาลัยแน่นประคองรถและสติให้ขับต่อไปให้ได้บนถนนที่ไม่รู้จัก เส้นทางขรุขระแสนเปลี่ยว ไม่มีแม้แต่ไฟทางหรือบ้านคน และเขาก็สังเกตเห็นไฟของรถคันหลังยังจี้ตามมาติดๆ

ปัง!

เสียงปืนดังลั่นพร้อมเสียงเหล็กปะทะเหล็ก รถเก๋งคันเล็กเสียหลักเล็กน้อยเมื่อกระสุนเจาะเข้ากระโปรงหลัง แต่ไม่ทันมีเวลาให้ตกใจ นัดที่สองก็โดนกระจกหลังแตกร่วงลงมาทั้งแผ่น และนัดที่สามก็นัดตัดสินที่เจาะเข้าที่ยางหลังอย่างจัง

เมื่อศูนย์ถ่วงหลักของรถถูกทำลาย รถเก๋งคันเล็กที่แล่นด้วยความเร็วสูงก็เสียหลักทันที มันปัดเข้าข้างทางก่อนกระแทกขอบปูนหนาข้างถนน เกิดเสียงดังสนั่นท่ามกลางความเงียบของถนนสายเปลี่ยว ก่อนที่รถจะพลิกคว่ำและไถลป็นขอบถนนออกไปนอนหงายท้องอยู่ในป่าข้างทาง

ทุกอย่างเกิดขึ้นเพียงเสี้ยววินาทีโดยไม่ทันได้ตั้งตัวหลังจากเสียงปืนนัดที่สาม ชายหนุ่มรู้สึกว่โลกของเขาหมุนคว้าง มือหลุดจากพวงมาลัยโดยไม่รู้ตัว สองหูอื้ออึงด้วยเสียงโลหะกระทบกัน กระຈหน้าที่แตกร่วงลงมาทำให้เขาต้องหันหน้าหนี หลับตาแน่น มองไม่เห็นภาพอะไรอีก

แต่ละเสี้ยววินาทีนั้นนานราวกับเวลาหยุดเดิน เสียงโครมครามราวกับโลกถล่มค่อยๆ เงียบลงในที่สุด ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่ชายหนุ่มยังมีสติหลงเหลืออยู่บ้างพอที่จะรับรู้ความเจ็บปวดทั้งหมด เขารู้สึกชาและปวดร้าวไปทั้งตัวจนไม่อาจบอกได้ว่ารู้สึกเจ็บที่จุดไหน เมื่อค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ภาพที่ปรากฏก็เป็นภาพกลับหัวเพราะตัวเขาคิดอยู่กับเข็มขัด เขาไม่สามารถมองเห็นสภาพตัวเองหรือรถ เพราะแสงจ้าจากไฟรถอีกคันสาดใส่ตาเขาจนภาพทุกอย่างพร่าเบลอ มองเห็นเพียงเงาเลือนรางของคนบนรถคันนั้นที่เดินลงมาจากรถและตรงเข้ามาหาเขาเหมือนเพื่อจะตรวจดูผลงานของตัวเอง

“มันตายรึยังพี่” เสียงที่หนึ่งถาม ไม่มีความหวาดกลัวในน้ำเสียง

“เข้าไปดูสิวะ” อีกเสียงตอบ “ถ้ามันยังไม่ตาย เอาปืนยิงซ้ำเลย”

ชายหนุ่มพยายามกะพริบตาเพื่อไล่เลือดเหนียวๆ ที่ไหลเข้าตาจนแทบไปหมด สติรางเลือนเต็มทีตอนได้ยินประโยคนั้น มืออันไร้เรี่ยวแรงค่อยๆ ป้ายสะเปะสะปะ พยายามใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายปลดตัวเองออกจากเข็มขัดนิรภัย ลัษฏาตญาณมนุษย์บังคับให้เขากระเ็ือกกระสนเพื่อหาทางต่อวินาทีให้ลมหายใจอันน้อยนิดให้นานที่สุด

“ไม่...” เขาเปล่งเสียงอย่างยากลำบาก แม้จะรู้ว่าปลายกระบอกรปืนที่เล็งมาและนิ้วที่กำลังจะเหนียวไกนั้นไม่มีวันปรานีเขา

ร่างกายไม่อาจขยับได้อีกแล้ว ที่เหลืออย่างเดียวคงเป็นเพียงจิตสำนึกสุดท้ายของมนุษย์ที่ร้องเรียกเพื่ออยากจะมีชีวิตต่อ

เขายังตายไม่ได้

เรื่องราวต่างๆ ในอดีตผุดขึ้นมาในจิต ส่วนมากล้วนเป็นสิ่งฝ่ังลึก

อยู่ในใจซึ่งเด่นชัดมากในยามที่คิดว่าเป็นห้วงลมหายใจสุดท้าย เพราะมันคือภาพจำที่เจ็บปวด โศกเศร้า เจ็บเหงา ตลอดมา มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้และพยายามปกปิดไว้ตลอดชีวิตเพราะความกลัว รวากับภาพฝันที่หลอกลอนยามหลับและภาพความทรงจำอันเจ็บปวดยามตื่น เรื่องพวกนั้นค้างคาใจมานับสิบๆ ปี ความหวังเดียวที่มีมาตลอดชีวิตคือการได้บอกใครสักคนให้รับรู้...เพียงคนเดียวเท่านั้นก็ยังดี

ไม่ได้! เขายังมีเรื่องค้างคา เขาจะจากไปแบบนี้ไม่ได้

แรงปรารถนาอันแข็งแกร่งดึงให้ห้วงจิตที่เต็มไปด้วยพันธะนั้นต่อสู้ ตั้งจิตว่าเขาจะไม่เก็บความทุกข์นี้ไปตลอด

เขาต้องบอกเรื่องนี้แก่ใครสักคนให้ได้...

ขอเถอะ...หวังเพียงปาฏิหาริย์สักครั้ง

ใครก็ได้...ช่วยด้วย

ชายหนุ่มคิดว่าภาพสุดท้ายของชีวิตคงเป็นปลายกระบอกรบปืนและเสียงลั่นไก แต่สติของเขาหลุดลอยเข้าสู่ความมืดมิดเร็วกว่าจะได้ยินเสียงนั้น ลอยไปตามแรงผูกพันสู่จิตสำนึกกันนิ่งของความคิดและความทรงจำที่ต้องการจะไปแต่ไม่เคยได้ไป รวากับหลับแต่ก็เหมือนตื่น เมื่อจู่ๆ มีภาพบางภาพค่อยๆ ปรากฏขึ้นในห้วงลึกของจิตอันแสนซับซ้อน

‘นี่ๆ เล่นอะไรกันอยู่เธอ’

เสียงดังเจี๊ยวจ๊าวของวงวิ่งไล่จับหยุดลง ก่อนทุกคนจะหันมามองผู้มาใหม่สองคนด้วยสายตาไม่คุ้นเคย

‘เรากำลังเล่นตำรวจจับผู้ร้ายกันอยู่’

เด็กหญิงหน้าตามอมแมมเป็นคนแรกของกลุ่มที่เดินอาดๆ เข้ามาหาทั้งสอง ดวงตากลมใสเหมือนลูกแก้วมีแววซุกซนเอาเรื่อง ผม้มัดเกละแบบลวกๆ ชีโต้เด่บวกกับเสื้อยืดกางเกงบอลทำให้เธอดูแก่นแซ่ซี้ไม่ต่างจากเด็กผู้ชาย เธอยื่นกอดอกคุยกับคนมาใหม่อย่างไม่เกรงกลัว แม้จะตัวเล็ก

ที่สุดในกลุ่ม แต่ท่าทางรวมๆ แล้วก็บอกตำแหน่งหัวใจของแก๊งชัดเจน

‘พี่กับน้องชายเพิ่งย้ายมาใหม่ อยู่บ้านท้ายซอยนู่นนั่นะ’ เด็กชายผู้เป็นเด็กใหม่ของถิ่นนั้นแนะนำตัว ‘เราขอเล่นด้วยได้มั๊ย’

หัวหน้าแก๊งหรีตามอง ตั้งท่าพิจารณาราวกับหัวหน้ามาเฟียใหญ่ที่กำลังจะเลือกรับลูกน้องเข้าแก๊ง หลังจากวิเคราะห์ท่าทางอยู่ไม่ถึงนาทีถ้วน เจ้าของเสียงเล็กๆ ก็ตอบกลับ

‘ก็ได้’ ขึ้นเล่นเป็นผู้ร้ายคนหนึ่ง เป็นตำรวจคนหนึ่งนะ จะได้เท่าๆ กัน’ เจ้าถิ่นจัดแจง

‘ได้สิ ไม่มีปัญหา’ เด็กใหม่พยักหน้ารับอย่างยินดี ไม่ได้สนใจท่าทางกว้างๆ ที่มีต่อตัวเองทั้งที่ความสูงมากกว่าช่วงแขนแสดงวัยวุฒิของความเป็นผู้ได้อย่างชัดเจน ‘เดี๋ยวพี่จะเล่นเป็นผู้ร้ายเอง แล้วน้องชายพี่จะเป็นตำรวจนะ’

คนเป็นพี่เจรจาเจื้อยแจ้วพร้อมยิ้มกว้างอย่างเป็นมิตรให้เพื่อนใหม่ แต่คนเป็นน้องกลับเงียบสนิท ยืนหลบอยู่หลังพี่ชาย สายตามองกลุ่มเด็กพวกนั้นอย่างไม่แน่ใจ

‘ตัวเล็ก แต่เราจะแยกสองคนนี้ออกได้อย่างไร ดูสิ หน้าตาเหมือนกันเปี้ยบเลย’ เด็กชายอ้วนกลมแก้มยู่ตะโกนออกมาจากกลางกลุ่ม ‘เราจะรู้ได้ยังไงว่าคนไหนเป็นตำรวจ คนไหนเป็นผู้ร้าย’

หัวหน้าแก๊งวิเคราะห์ความพิเศษของสองลูกน้องใหม่ทันทีหลังถูกสมาชิกท้วงติง ด้วยความที่เป็น ‘ฝาแฝด’ ทำให้สองคนนี้หน้าเหมือนกันอย่างกับแกะ เด็กหญิงตัวเล็กแต่ตำแหน่งใหญ่โตกอดอกอย่างพยายามใช้ความคิด เพียงครู่เดียวก็ปรบมืออย่างดีใจ ดวงตาสุกสว่างราวกับดวงไฟที่เปิดสวิตช์ เธอรีบวิ่งออกจากกลุ่มตรงไปที่บ่อโคลน แล้วจ้วงเอาโคลนเหลวๆ ตีตมือมาอย่างไม่กลัวเปื้อน ก่อนจะวิ่งกลับมาป้ายแก้มคนพี่พร้อมหัวเราะอย่างสะใจ

‘นี่ก็ไม่เหมือนแล้ว’

แม่ตัวจะเล็ก แต่ความแสบนั้นยิ่งกว่าพริกชี้หนู แกล้งเขาไม่พอ ยังนำพรรคพวกตะโกนล้อลั่นว่า

‘ว้าย...คนอะไรหน้าดำ โจรหน้าดำ โจรหน้าดำ’

หลังจากนั้นเสียงหัวเราะและคำล้อ ‘โจรหน้าดำ’ ก็ดังก้องต้อนรับสมาชิกใหม่ไปทั่วสนามเด็กเล่น

ดวงจันทร์วันนี้สีซีดสลับ มันลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือแถบหลังคาบ้านหลังเล็กที่ตั้งเรียงติดกันจนแทบจะไม่มีพื้นที่ว่าง แม้ที่นี่จะเป็นชุมชนกลางเมืองกรุง แต่มันก็มีตึกล้วนเพราะขาดสาธารณูปโภคที่ควรมีทั่วถึงอย่างไฟฟ้า ส่วนไฟตามบ้านเรือนก็ดับหมดแล้วตามนาฬิกาที่บอกเวลาเกือบสว่างเช้าวันใหม่ ตามถนนทางเดินจึงเหลือเพียงแสงสีซีดของดวงจันทร์ที่ส่องต่อหลังคาสังกะสีระเกะระกะ ผ่นไม้ไผ่แปะปะ ความสลัวนี้ยังทำให้บรรยากาศรอบๆ ดูเก่าชอมซ่อ ไม่น่าดูอย่างที่สุด

ทางเดินปูนแคบๆ รกไปด้วยเศษขยะจากฝีมือของหนูผีตัวเกือบเท่าแมวที่ออกหาอาหาร ลากขยะมากัดเล่นเป็นที่สนุกสนาน ครอบครวัแมลงสาบนับร้อยนับพันตัววิ่งสวนสนามอยู่บนถนนในซอยที่ตัดคู่ไปกับคลองเล็กที่มีน้ำสีดำสนิทส่งกลิ่นเหม็นเน่าคลุ้งฟุ้งกลางชุมชน แบ่งบ้านเรือนแออัดเป็นสองฝั่ง แต่ละฝั่งมีสะพานไม้ไค้ลงสู่ลำรางเน่าผู้พังเชื่อมกันเป็นระยะๆ โดยสะพานใหญ่ที่สุดนั้นอยู่ด้านหน้าติดกับถนนใหญ่ บ้ายสีฟ้าที่อดีตเคยเคยเป็นสีฟ้าสดใส บัดนี้เหลือเพียงสีซีดถลอกจนเห็นเนื้อไม้ผุๆ ตัวอักษรสีหม่นตามกาลเวลาเขียนเอาไว้ว่า

ชุมชนสะพานดำ

ชุมชนที่ได้ชื่อว่าเป็นชุมชนแออัดที่ใหญ่ที่สุดในเมืองหลวงฝั่งนี้

ด้วยความที่ผู้คนในที่แห่งนี้ล้วนใช้ชีวิตหาเช้ากินค่ำ ต้องตื่นมาทำงานหนักแต่เช้า กว่าจะเข้าบ้านก็ค่ำ และรีบพักผ่อนเพื่อตื่นไปทำงานต่อ จึงเป็นเรื่องปกติที่จะเงียบสงัดในยามดึกเช่นนี้ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องปกติของย่าน

ตึกแถวท้ายชุมชน แม้จะเป็นเพียงตึกแถวไม่กี่ห้องและไม่ได้ติดถนนใหญ่ หรือมีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางใดๆ แต่ก็เป็นที่รู้จักว่าย่านนี้ไม่เคยหลับใหล มันยิ่งจะครึกครื้นมากขึ้นตามเวลาของคืนที่ผ่านพ้นด้วยแสงสีและสิ่งของมีนเมาสารพัดอย่างเท่าที่จะหาได้

ณ ห้องวีไอพีของร้านที่ขึ้นชื่อที่สุดในย่าน บรรยาการกำลังสนุกสนาน ด้วยท่วงทำนองดนตรีแสนเร้าอารมณ์ ชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โซฟากลางห้อง เขาไว้ผมทรงสกินเฮด ใบหน้าโดดเด่นด้วยรอยสักกรงเล็บเลือดพาดที่สองแก้ม ยังไม่นับอีกหลายรอยที่เลื้อยไปตามตัว สองแก้มของเขาแดงก่ำจากฤทธิ์เครื่องดื่มที่ถูกบริการถึงปากไม่หยุดจากสาว ๆ ที่รายล้อม ซึ่งเขาก็ไม่ได้ปฏิเสธแม้แต่หน่อย ยิ่งเสียงเชียร์เสียงชมชื่นถูกใจมากเท่าไร ความไวในการกระดกเครื่องดื่มเข้าปากก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

“เครื่องดื่มที่สั่งได้แล้วค่าพี่ชาติ”

ดวงตาที่หยาดเยิ้มเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์จับจ้องเจ้าของเสียงสดใสไล่มองตั้งแต่ริ้วขานเล็กไปจนถึงเอวคอดและเกาะอกสีดำนับปลาบด้วยนิยน์ตาวาววับ ถึงแม้จะตัวเล็ก แต่ก็ดูพิถีพิถันทุกสัดส่วนกำลังพอดีมือ ไม่เหมือนเด็กคนอื่น ๆ ที่ถูกส่งมาให้ในวันนี้ ที่ชอบที่สุดคือมองเห็นแล้วเห็นว่า เป็นของเล่นชิ้นใหม่ที่ยังไม่เคยได้ลิ้มลอง จึงรีบกวักมือเรียกอย่างถูกใจ

“เด็กเจ้าหมวยล่อนี่นี่ใหม่ๆ สดๆ ทั้งนั้นเลยไวย์” เขายิ้มกับตัวเองอย่างพึงใจ “มาใหม่เหรอรานะ”

“มาใหม่ แต่ประสบการณ์ไม่ใหม่นะคะ”

ท่าทางอมยิ้มน้อยๆ ไม่ได้ดูจริงจะก้านเยอะเยาะน่ารำคาญเหมือนที่เคยเห็นมา บวกกับคำตอบได้แบบทันกันนั้นยิ่งทำให้ถูกใจ รีบตบที่นั่งข้างๆ ตัว

“มานี่มา มานั่งข้างๆ พี่มานั่ง”

ชาติขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าร่างนั้นยังไม่ขยับเขยื้อนหลังจากถูกเรียก กลับมีท่าทางอึดออด

“หนูก็อยากไปนั่งนะคะพี่ แต่วามัน...”

“ทำไมละ มีอะไร”

“มันมีไอ้นั่นนะ”

ปากเล็กจิบปากจิบคอ นู๋โยไปไปที่ข้างเอาจายหนูที่มีซองหนังสือดำห้อยติดอยู่กับเข็มขัด ด้านปลายนั้นเรียวยาวเป็นทรงกระบอก ส่วนด้ามเป็นทรงโค้งสีดำสนิทสำหรับเป็นที่จับ แคมมองก็พอจะรู้ว่ามันคือซองสำหรับใส่อะไร พอชี้ไปแล้วเจ้าตัวก็รีบส่ายหน้า

“ถ้าเกิดหนูไปนั่งแล้วมันตามขึ้นมา หนูก็แยสิพี่ พี่ช่วยเอามันออกไปห่างๆ ก่อนได้มัย”

มือจับซองปืนข้างตัว ตอนแรกเหมือนจะไม่แน่ใจ แต่เมื่อโดนดวงตากลมโตะแสนหยาดเยิ้มของของเล่นชิ้นใหม่ที่ตัวเองอยากได้มาเล่นเหลือเกินแล้ววอน เขาก็ตั้งใจดึงมันออกแล้วโยนโครมลงไปในโตะข้างหน้า

เมื่อปืนกระบอกนั้นออกไปจากตัว แม่สาวตัวเล็กก็จุยฉายมานั่งแหะลงข้างๆ แต่ยังไม่ทันได้โอบหรือจับให้ชื่นใจ เจ้าตัวก็ยกแก้วขึ้นมาพร้อมรอยยิ้ม

“ลองเครื่องดื่มใหม่ของหนูก่อนนะคะ ตัวนี้หนูผสมมาเพื่อพี่ชาติคนเดียวเลยน้ำ ถ้าหมดแก้วจะมีรางวัลให้ด้วย”

ใจของชายหนุ่มวัยกลัดมันพองโตกับท่าทางของอีกฝ่ายที่ดูออกว่าเล่นตัว แต่สำหรับเขา ยิ่งเห็นว่ายิ่งยากก็ยิ่งอยากได้

“สัญญากับพี่น้ำ ว่าถ้าหมดแก้วนี้จะยอมให้หอม”

หลังจากกระดกรวดเดียวหมด ชาติก็ยื่นหน้าเข้าไปหมายจะขยี้พวงแก้มหอมๆ นั้นให้เข้าไปข้าง แต่ยังไม่ทันถึงแก้มขานุ่ม ปากนั้นก็จูบเต็มรักเข้ากับเนื้อแก้มแข็งโป๊กที่ถูกยกพรวดขึ้นมาทันเสียก่อน

“อะ! อย่าเป็นคนขี้โกหกสิ ยังไม่หมดแก้วเลย” เสียงคนตอบหวานย้อย ขยิบตัวเข้าไปรินน้ำสีอำพันลงในแก้วเพิ่มพร้อมคำหยอดที่ทำให้เลือดชายหนุ่มมันร้อนจนแทบคลั่ง “ถ้าหมดแก้วนี้จะให้ทำมากกว่าหอมแก้ม

อีก”

เจ้าของดวงตากลมโตโตโสดเหมือนลูกแก้วแวววาวกะพริบตาปริบๆ ก่อนยิ้มหวาน ทำเอาชายหนุ่มถูกอกถูกใจอย่างแรง เครื่องดื่มถูกรินรดลงในคอ รวบน้ำเปล่าด้วยมือของสาวเสิร์ฟคนสวย แต่ยังไม่ทันหมดแก้ว เสียงเปิดประตูปังปังก็ดังชัดบรรยากาศความสำราญทั้งหมด

เบื้องหลังบานประตูคือสีหน้าตื่นตูมของลูกน้องที่เขาสั่งให้ไปเฝ้า ต้นทางไว้ระหว่างที่เขาหาความสำราญที่นี่ เสียงรายงานละล่ำละลักตามมาแบบเร่งด่วน

“พี่ชาติ! ตำรวจ! ตำรวจมันแห่กันมาจากไหนก็ไม่รู้พี่! ล้อมไว้ทั้งตึกแล้ว”

แก้วในมือถูกเขวี้ยงลงพื้นดังพลั้ง!

“บัดซบ!” ชาติสยด รีบผุดลุกขึ้นมองออกไปนอกหน้าต่าง แหม่ม่านดูก็เห็นเป็นจริงอย่างที่ลูกน้องบอก

“มันต้องตามมารวบเราแน่ๆ เลยกี่พี่”

นั่นไม่ใช่สิ่งที่ชายหนุ่มสงสัย พวกตำรวจคงไม่ได้จะตามมาทอ้งราตรีกับเขาแน่ๆ ตำรวจกับคนทำอาชีพค้าของผิดกฎหมายอย่างเขานั้นเป็นคู่ปรับกันมานาน แต่สิ่งที่เขายากรู้มากกว่าคือ

“มันรู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ที่นี่”

สายตาเขี่ยมเกรียมของพ่อค้ายาเสพติดและนักโทษแหกคุกตามหมายจับของตำรวจมองกวาดไปรอบๆ นอกจากลูกน้องคนสนิททั้งสองคนที่ไม่มีความหมายข้อมูลให้ตำรวจ ในห้องนี้ก็มีแต่เหล่าสาวๆ ที่นั่งอยู่บนโซฟา

“พวกมึง! ใครเป็นสายให้ตำรวจ บอกกูมาเดี๋ยวนี้”

ความโกลาหลเกิดขึ้นทันใด เสียงกริรร้องด้วยความตกใจดังลั่นห้อง ผู้หญิงสี่ห้าคนปิดหูปิดตาขวัญเสียไปรวมกลุ่มอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องเมื่อมือใหญ่ที่เต็มไปด้วยรอยสักคว่ำป็นที่วางอยู่บนโต๊ะมาถือพร้อมเล็งกราดไป

ยังกลุ่มหญิงสาวในระยะประชิด แวตาทืดทึบและกิตติศัพท์อันเลื่องชื่อ ทำให้รู้ว่าไม่ใช่แค่การชู้ແ່ງ

“ตะ...เตี้ยว เตี้ยวก่อนพี่ชาติชา” หญิงสาวตากลมโตดูจะเป็นคนที่ได้สติและกล้าพูดที่สุดในกลุ่ม เธอพยายามโบกไม้โบกมือห้ามปิ่นที่จ่อเข้ามาพร้อมอธิบาย “พวกหนูไม่รู้เรื่องเลย เจ้หมวยให้พวกหนูมาดูแลพี่ พวกหนูก็มาตามคำสั่ง แล้วพวกหนูจะไปเป็นสายตำรวจได้ยังไง”

“กูไม่เชื่อ! ถ้าไม่ใช่พวกมึงแล้วจะเป็นใคร” ชาติตะโกน มือตะไกวพร้อมมึง “ถ้ามึงไม่พูด กูจะยิงทิ้งทีละคนตรงนี้นี่แหละ”

ชาติตวาด กระบอกปืนส่ายกราดเหมือนคนเสียสติ เสียงกริ๊ดร้องด้วยความตกใจนั้นยิ่งเพิ่มความบ้าคลั่งให้เขา

“อย่ายิง อย่ายิงพี่” หญิงสาวคนเดิมรีบละล้าละลัก “เอาอย่างนี้ เตี้ยว หนูช่วยพี่หนี เอามื้อ แต่พี่ต้องสัญญาว่าห้ามยิงพวกหนูนะ”

ตอนแรกเขาคิดว่าหุฟาดที่ได้ยินข้อเสนอนั้น แวตาทองนักโทษหนี คดีไม่เคยเชื่อใจใคร มันหรือตามองร่างเล็กๆ กับข้อเสนอดูเกินตัวนั้น แต่ด้วยท่าทางมั่นใจของเจ้าหล่อนและภาพของตำรวจที่เข้ามาล้อมจนจนตัว ทำให้เขาต้องหยุดฟัง

“พี่ปล่อยคนอื่นไปแล้วจับหนูเป็นตัวประกัน แล้วเอาหนูไปขู่ตำรวจ อย่างน้อยถ้ามีหนูอยู่ ตำรวจไม่กล้ายิงพี่แน่ๆ แล้วพอได้จังหวะหนี พี่ก็รีบไปเลย”

เจ้าของเสียงเล็กๆ ยื่นข้อเสนอร่วมกับรีบพยักหน้า

“ถ้าไม่ลองดูก็ไม่รู้นะพี่ อย่างน้อยได้ลองหนีก็น่าดีกว่าโดนยิงตายอยู่ที่นั่นนะพี่” เธอว่าพร้อมให้คำเชื่อมั่น “เชื่อหนูสิ หนูไม่หลอกพี่หรอก”

ปิง!

เสียงเปิดประตูไม้กระแทกผนังดังปิง พร้อมกับสองร่างที่ก้าวออกมาจากห้องอย่างทุลักทุเล ร่างยักษ์ของชาติ นักโทษหนีคดียาเสพติดดลือกคอ

ตัวประกันสาวที่ตัวเล็กแสนบอบบางจนกลัวว่าร่างนั้นจะหักคาแขนใหญ่เสียให้ได้

“ถ้ามึงยิง อีนีตาย”

ราวกับฉากในละครที่ตำรวจนับสิบยืนถือปืนพร้อมไฟฉายที่ลำแสงส่องไปยังสองร่างที่ค่อยๆ ขยับออกมาจากตึก ไม่มีใครกล้าไว้ใจนักโทษหนึ่ คดีที่กำลังถือปืนจ่อข่มขู่ตัวประกันสาว ทุกสิ่งจึงตกอยู่ในความเงียบจนแทบจะหยุดหายใจ

“พี่ ตำรวจเยอะขนาดนี้ พี่ยอมมอบตัวดีกว่ามั๊ย ไม่งั้นจะหนีรอดแน่ๆ เลย”

จะว่าไปมันก็ไม่เสียเปรียบทีเดียว เพราะตลอดเวลาที่เดินออกมาจากตึก เสียงจากตัวประกันร่างเล็กก็ยังดังแทรกมาเรื่อยๆ

“หุบปาก” ซาติเริ่มหุดหิด “ถ้าวันนี้กูไม่รอด มึงก็ไม่รอดด้วย”

“หนูพูดจริงนะพี่ ตำรวจสมัยนี้เขาเก่งมาก แถมยกมาทั้งกองทัพออย่างนี้ ถ้าพี่ไม่ยอมติดคุก พี่ได้หัวพรุนแน่ๆ”

หญิงสาวย่ำเมื่อได้เห็นกำลังตำรวจ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่คนที่เบ็นถึงนักโทษแหกคุกฟุ้งคดีอุกฉกรรจ์นับสิบอย่างซาติต้องการได้ยืน ดวงตาเหี้ยมเกรียมราวกับสัตว์ป่าจ้องศัตรูคู่อาฆาตไม่ว่างตา มันกระซิบตอบหญิงสาวเสียงแข็ง

“กูบอกให้หุบปาก ถ้าไม่หุบปากกูจะยิงมึงทิ้งตอนนี้นี่แหละ”

ปากบางยังไม่ยอมหยุดขยับ “หนูเตือนแล้วนะพี่ คดีพี่อย่างน้อยก็ติดคุกตลอดชีวิต ดีกว่าโดนยิงตายนะพี่”

“อีนี! พูดมากจริงโว้ย”

ปืนกระบอกเดิมถูกกดแนบขมับพร้อมกับอารมณ์คนถือที่โมโหปรื๊ด คำพูดนั้นราวกับสารเร่งปฏิกิริยาให้ตัดสินใจเหินวายุได้โดยไม่ลังเล

แกร๊ก!

เสียงนกสับดังลั่นหู แต่มันสับลงบนรังเพลิงเปล่า!

ไม่มีทาง! ซาติเบิกตากว้าง ตลอดชีวิตอาชญากรของเขานั้น ถ้าปล่อยให้ป็นไร้กระสุนก็เหมือนเอาซากัวเข้าคุกไปหนึ่งข้าง ดังนั้นอาวุธจะเป็นสิ่งที่เขาเตรียมพร้อมเสมอ

แต่ทำไมวันนี้เป็นถึงไม่มีกระสุน

“ก็บอกแล้วว่าหนูเตือนแล้วนะพี่”

เสียงเสนอเมื่อหน้ายบ่นลอยๆ ดวงตาคุ้ที่เคยย้วยวนเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน ก่อนที่มีมือเล็กจะตบป็นไร้กระสุนที่ไม่ต่างอะไรกับเศษเหล็กออกไปจากหัว คัวข้อมือใหญ่และจับมันพลิกอย่างง่ายดาย ด้วยความที่คนตัวใหญ่กว่าไม่ได้ตั้งตัวจึงถูกบิตข้อมือแทบหัก ก่อนจะถูกเหวี่ยงลงหน้ากระแทกพื้น หญิงสาวบิตมือไหลหลังและล็อกคอไว้ด้วยท่ายียิตสูแบบคนที่ฝึกขึ้นสูงมาแล้ว

“ถ้าเกิดขึ้น ฉันหักคอแกทิ้งแน่!”

“อึดใจเดียว! มึงหลอกกู” ซาติกัดฟันกรอด แต่ย้งสบถดำเท่าไร ร่างเล็กที่คร่อมอยู่ข้างบนก็ย้งใช้เข้ากดให้หน้าันแนบไปกับพื้นจนเสียงก่นด่าอื้อฟ้งไม่ได้คัพพ์

คนที่เคยพูดจาหนักแน่นว่าจะไม่หลอกยืมเหยี่ยมเกรียม ย้งฟ้งเสียงของคนชั่วที่ไม่ได้ลำนึกผิดใดๆ เขานั้นก็ย้งเพิ่มแรงกดจนเจ้าของมือใหญ่โตดินพรวดเพื่อจะร้องขอชีวิต แต่ก็ไร้ซึ่งความปรานีอีกต่อไป

“ปากแบบนี้ไม่ต้องแก่ตายในคุกหรอกแก”

“อย่า! หมวดจันทร์ เราจะจับเป็น”

เหตุการณ์จากที่วุ่นวายอยู่แล้วกลายเป็นซุลมุนเพิ่มอีกหลายเท่า เมื่อตัวประกันสาวสลบพบาทกลายเป็นจะทำร้ายร่างกายคนร้ายแทน เหล่าตำรวจทั้งในและนอกเครื่องแบบจึงรีบกรูเข้ามาที่ทั้งสองร่าง แต่ไม่ใช่เพื่อเป็นกำลังเสริมหรือช่วยเหลือตำรวจสาวในคราบสาวไซด์ไลน์ แต่เป็นการช่วยหัวหน้าแก๊งค์ยาร้างยักษ์ที่โดนกดทับหน้าทิมพื้นจนกำลังจะหายใจไม่ได้ต่างหาก

แทนจันทร์สละบัตตัวออกจากหลายมือที่ช่วยกันทั้งดึงทั้งอุ้มเธอออกมาจากผู้ต้องหา หน้าสวยยิ่งดึงดูดความโมโห ถ้าไม่ติดว่ามีคนห้าม เธอตั้งใจไว้แล้วว่า จะต้องจัดการไอ้ยักษ์นี้ให้หมอบคาหม้อให้ได้

“คุณทำบ้าอะไรแทนจันทร์! ทำไมถึงไม่ทำตามแผนที่เราวางไว้”

หญิงสาวหันกลับไปตามเสียงเรียกที่กระโชกแสบหู ต้องยอมปล่อยให้หน้าที่ควบคุมตัวผู้ต้องหาเป็นของตำรวจนายอื่นที่กำลังรุมเข้าไปหาชาติพอนันไปก็เจอหน้ากับหมวดสิงห์คู่ปรับที่ยืนจ้องเธอตาเขียว

“ก็แล้วใครจะให้หมวดเอาคนนูมาโดยไม่รอสัญญาณกันก่อน” แทนจันทร์ย้อนอย่างไว “ถ้าจะชนกันมาทั้งทีมขนาดนี้ ฉันว่าหมวดเอาโทรโข่งมาประกาศด้วยเลยก็น่าจะดีนะ”

“ผม...”

ยังไม่ทันที่หมวดสิงห์จะได้พูดต่อ เสียงปืนดังลั่นก็กลบเสียงสนทนาทั้งหมด แม้จะไม่ได้ตั้งใจ แต่ตำรวจทั้งสองก็ล้มหัวลงตามสัญญาณที่ได้รับการฝึกมา จนเมื่อสิ้นเสียงปืน สิ่งแรกที่แทนจันทร์ทำคือหันขวับไปยังต้นเสียงที่ตั้งมาจากมุมมืดของซอกตึก ก่อนจะหันไปยิงปลายเสียงที่ไม่อยากให้เป็นอย่างที่คิด

กลุ่มตำรวจที่ตอนแรกควบคุมสถานการณ์ได้ดีและกำลังเริ่มเคลื่อนย้ายคนร้ายออกจากพื้นที่บัดนี้แตกกระเจิงไปคนละทิศคนละทาง มีช่องว่างให้ชาติได้หลุดลุกขึ้นยืน มันทบตำรวจที่ยืนอยู่ใกล้สุดหยางท่อง ก่อนจะใช้เรียวแรมมหาศัลยลักษณ์อีกคนกระเด็นและกระโดดแผล้วออกจากวงล้อมของตำรวจ ใส่เกียร์วิ่งหนีเข้าไปในซอยมืดข้างๆ

“จับมัน!”

ความโกลาหลกลับมาอีกครั้ง ณ ห้องแถวท้ายซอยชุมชนสะพานดำ ตำรวจกระจายตัวกันอย่างรวดเร็ว มุ่งไปยังซอยที่ตรงไปยังห้องแถวด้านหลังสภาพตึกข้างหน้าก็ว่าได้ดูดีแล้ว ข้างหลังนั้นดูแย่คุณไปลิบเท่า มันเป็นตึกเก่าแสนทรุดโทรม เต็มไปด้วยมุมอับ ตรอก ซอก ซอย บางห้องมีผู้อยู่อาศัย

แต่ก็ปิดสนิทยามค่ำคืน แต่ส่วนมากจะปล่อยกร้างเต็มไปด้วยกองขยะ
เฟอร์นิเจอร์ผุพัง ประตูหน้าต่างกระจกแตกยับเยิน ทุกที่เต็มไปด้วยมูมอับ
ที่เหมาะสมแก่การซ่อนตัวและหลบหนีเป็นที่สุด

“โอ้เว้ย!”

แทนจันทร์กัดฟันกรอดอย่างเคียดแค้น เจ็บใจตัวเองที่อุตส่าห์จับ
ตัวมันมาได้แล้วแท้ๆ แต่กลับประมาทเรื่องลูกน้องอีกสองคนของชาติ เพราะ
ไม่คิดว่ามันจะใจกล้าวกกลับมาช่วยลูกพี่ สัญชาติญาณของตำรวจชุดปราบ
ปรามยาเสพติดที่ทำหน้าที่นี้มาตลอดอายุการทำงานทำให้เธอเผลอมองหาไป
ตามสภาพแวดล้อมหุดหู่รอบๆ แต่ก็พบแต่ความว่างเปล่า ทั้งที่มั่นใจว่า
เพิ่งวิ่งตามหลังมันมาแท้ๆ

“เดี๋ยวเราแยกกันหาดีกว่า” เธอหันไปกล่าวกับเพื่อนตำรวจอีกสี่ห้า
คน

ตำรวจทุกคนในวันนี้ล้วนแต่เป็นตำรวจฝีมือเยี่ยมจากกองปราบ
ปรามยาเสพติดที่ผ่านการคัดกรองมาแล้วอย่างดี จึงไม่มีใครต้องเป็นห่วง
ใคร ทุกคนพยักหน้าเข้าใจก่อนจะแยกย้ายไปคนละทาง

แทนจันทร์เลือกเดินอ้อมมาทางด้านหลังตึก ยิ่งทำให้เห็นว่ามันเป็น
พื้นที่เสื่อมโทรมที่เหมาะสมจะเป็นที่ซ่อนสุมของสิ่งผิดกฎหมายทุกชนิดที่สุด ไม่
แปลกใจว่าทำไมชาติถึงเลือกที่นี่เป็นที่กระจายยาเสพติดจนทำให้มันระบาด
ทั่วชุมชนสะพานดำ ด้วยความที่เป็นชุมชนแออัด ทำให้การเข้าถึงพื้นที่เป็น
ไปได้ยาก ประกอบกับอิทธิพลมืดที่ปกคลุมพื้นที่แห่งนี้ก็ยิ่งเพิ่มความยาก
สำหรับทีมตำรวจที่จะเข้ามาจัดการ

เจ้าของผีเสื้อเล็กก้าวออกไปในความเงียบ มือสองข้างกระชับปืนพก
กระบอกใหม่ แม้จะอยู่ในสถานการณ์กดดัน แต่สัญชาติญาณบวกกับ
ประสบการณ์การทำงานสายงานนี้นับสิบปีทำให้ร่างเล็กค่อยๆ ขยับไป
อย่างมั่นคง แต่ละย่างก้าวเปี่ยมไปด้วยสติ

แกรก...

หันขวับไปทางซ้ายที่มีชากลังผุพังกองสูงท่วมหัว แต่จากเงาตะคุ่มของแสงไฟที่ติดๆ ดับๆ ก็ทำให้รู้ว่ามันเป็นแค่เสียงของหนูผีตัวเท่าแมงที่ตกใจกับการรุกล้ำถิ่นจากมนุษย์ ลมพัดโชยเอากลิ่นเหม็นจากน้ำเน่าและกลิ่นอับเปียกของกองขยะมา ยิ่งทำให้บรรยากาศโดยรวมดูเป็นพิษอย่างที่สุด

เหม็นอย่างกับอะไรเน่าตาย! หญิงสาวย่อจมูกพลางคิด

ก่อนจะสุดมุมนตึก ประสาฬหสัมพันธ์ทุกส่วนทำงานเต็มที่ เมื่อเหลือบตามองซากกระเจกแตกบานใหญ่ที่ตั้งพิงกำแพงไว้ ก็สังเกตเห็นเงาผู้ชายคนหนึ่งสะท้อนกลับมารางๆ หูเงี่ยฟังเสียงฝีเท้าและจับได้ชัดเจนว่าเขากำลังเดินสวนมาทางนี้ แต่แทนจันทร์ไม่เร่งฝีเท้า ไม่ตื่นตกใจ ยังคงทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แท้จริงฯ แล้วสมองตำรวจสาวผู้ผ่านคดีบ้าดีเดือดระดับประเทศมาแล้วนับร้อยคดีกำลังเริ่มคิดวางแผนตามประสาคนที่ถนัดเป็นผู้ล่ามากกว่าผู้ถูกล่า

หญิงสาวก้าวด้วยฝีเท้ามั่นคง ระวังตัวเต็มที่ ก่อนจะอาศัยความมืดพรางตัวหายเข้าไปในซอกตึกด้านข้างภายในพริบตา

ตัวแนบอยู่กับผนังปูนเย็นชืด พยายามบังคับลมหายใจแรงให้เบาลงที่สุดอย่างผู้ล่าที่เฝ้ารอเหยื่อ ยืนนิ่งรออยู่สักพักก็เป็นไปตามแผน เมื่อเห็นร่างใหญ่หนาเดินเลียบตรอกที่เธอซ่อนตัวอยู่ไปอย่างไม่ผิดสังเกตใดๆ หญิงสาวก็ค่อยๆ ชะโงกหน้าออกไปดูก่อนเตรียมขยับเท้า เริ่มทำหน้าที่ผู้ล่าทันที

ทรงเล็บของผู้ล่ากางออก แต่ยังไม่ทันตะบป ขาก็ต้องชะงัก เมื่อจู่ๆ เห็นเงาผู้ชายอีกคนหนึ่งโผล่ขึ้นมาราวกับโผล่มาจากอากาศ เธอมองไม่เห็นจริงๆ ว่าเขาโผล่ออกมาจากไหน เมื่อไร เห็นอีกทีก็เมื่อเขาก้าวเข้าไปประชิดตัวชาติแล้ว

ใครกัน...

แม้ภาพตรงหน้าจะมืด แต่ก็เห็นชัดเจนว่าทั้งคู่กำลังเริ่มต่อสู้กัน ร่าง

ที่เห็นในกระจกที่แรกนั้นค่อนข้างมั่นใจว่าเป็นชาติ เพราะตัวใหญ่โตและ
ตัดผมสกินเฮดสั้นเกรียน ส่วนชายปริศนาที่ตามมาทีหลังนั้นสูงโปร่ง ดูจาก
ท่าทางการต่อสู้แล้ว ดิกรีนโกโทษเหกคุกคดีค้ายาเสพติดระดับชาติทำให้ชาติ
ดูคล่องแคล่วกว่าเยอะ มันปล่อยหมดถึยิบหลายกระบวนท่า แต่ไม่รู้ว่าเป็น
โซคิตีหรือเป็นทักษะการหลบหลีกชั้นดีเยี่ยม ทำให้ร่างสูงโปร่งยังยืนแกร่ง
อยู่ได้ เขาดูไม่สะทกสะท้านกับหมัดหนักๆ นั้นสักนิด

แทนจันทรนึ่ง สองขาไม่ก้าวออกไปเพราะรู้แล้วว่านี่ไม่ใช่เหตุการณ์
ปกติแน่ๆ ผู้ชายคนนั้นดูไม่คุ้นตาเลย เขาไม่ใช่ตำรวจในทีมเธอแน่นอน
เพราะไม่มีใครที่สูงและตัวแบบบางขนาดนั้น สมองريبประมวลผลต่อว่า
แล้วถ้าเขาไม่ใช่ตำรวจ เขาเข้ามาขัดขวางการหนีของชาติเพื่ออะไร

หรือว่าเขาจะเป็นอิหรืหรือศัตรูที่รอฆ่าชาติอยู่

เสียงเอะอะโวยวายของคนทั้งสองดังขึ้น ดูเหมือนไม่ว่าอย่างไรชาติ
ก็ไม่สามารถทำอะไรอีกคนได้ ทั้งที่จากที่ยืนดู ชายหนุ่มแปลกหน้าก็เคยยืน
นิ่งๆ อยู่ห่างๆ แทนจันทรพยายามชะเง้อมองตามจนมันไล่ต้อนชายหนุ่ม
หายเข้าไปหลังกำแพงอีกฝั่ง เธอจึงมองไม่เห็นชายหนุ่มปริศนาคนนั้นอีก
เพราะกำแพงบังหมด เห็นไกลๆ แต่เพียงว่าชาติคว่ำบางอย่างออกมาจาก
ข้างเอน จากการจับเคาได้ไม่ยากว่าเป็นปืนสั้นกระบอกเล็กที่น่าจะหยิบมาจาก
ตำรวจคนไหนตอนซุลมุนอยู่เป็นแน่ และไม่รอช้า มันวาดปืนไปที่เป้าหมาย
ด้านหน้าก่อนลั่นไกเสียงกึกก้อง

แม้แต่คนที่คุ้นกับเสียงปืนก็ยังสะดุ้งเฮือก เพราะไม่คิดว่าจะมีการ
กระทำที่อุกอาจแบบนี้!

ไม่มีเสียงร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด เสียงที่ได้ยินกลับเป็นเสียง
ร้องลั่นด้วยความตกใจแทน แทนจันทรลืมหื้มตัวก้าวพรวดออกไปจากมุมมืด
ทันเห็นผู้ลั่นไกร้องเสียงหลง กระโดดถอยออกมาจากตำแหน่งที่ยืนด้วย
ความตกใจสุดขีด ปืนในมือตกพื้น ชาติเบิกตาโพล่งคล้ายตกใจอะไรบาง
อย่างตรงหน้า ก่อนจะวิ่งสวนมาอย่างทางที่เธอซ่อนอยู่ แต่เพราะวิ่งอย่างไม่คิด

ชีวิตจึงทำให้สะกดขาทัวเอง เงยหน้ามามากก็ทีก็สะกดของที่วางกองระเกะระกะ
สุดท้ายล้มลุกคลุกคลานไปต่อไม่ได้ ได้แต่ลงนอนหงายแอ้งแม้ง แหกปาก
ไวยวายในความเจ็บ

“ผีหลอก! ผีหลอก!”

แทนจันทร์วิ่งเข้าไปจนถึงร่างที่นอนบิดหูบิดตาตัวลั่นเทาอยู่ แม้ชาติ
จะมองเห็นเธอแต่ก็ไม่ได้มีที่ท้าวจะหนี กลับลืมนตาโพลง ลูกขึ้นมาได้ก็พนม
มือไหว้ท่วมหัว นั่งสวดมนต์ลนลานราวกับกลัวอะไรบางอย่าง พุดพรวดเพื่อ
จับความไม่ได้ หญิงสาวไม่ได้สนใจอาการเสียสตินั้นแม้แต่น้อย ใจเธอพะวง
อยู่กับผู้ชายอีกคนที่ไม่รู้เป็นตายอย่างไร จึงรีบวิ่งไปยังที่เกิดเหตุหลังกำแพง
และเมื่อมาถึงก็พบกับ...

ความว่างเปล่า

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ความว่างเปล่าตรงหน้าทำให้เธอประหลาดใจ
สุดขีดจนถึงกับต้องขยี้ตาเพื่อเช็กสายตาตัวเอง แต่ภาพตรงหน้าก็ยังไม่
เปลี่ยนแปลง นอกจากความว่างเปล่าก็มีแต่ความเจ็บ ไร้ซึ่งสิ่งมีชีวิตใดๆ
เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดไฟฉาย ส่องไปที่พื้นอย่างละเอียด คาดว่า
จะได้พบร่างใครสักคนนอนอยู่ตรงนั้น ทั้งที่เห็นว่าเขาโดนตามยิงระยะใกล้
ขนาดนั้น ไม่มีทางที่ผู้ชายคนนั้นจะหนีรอดไปได้

แต่มันกลับไม่มี ไม่มีแม้แต่รอยเลือด รอยลิ่ม หรือรอยวิ่ง!

ขนแขนลุกชันเมื่อนึกถึงคำพูดไวยวายเมื่อครู่ของชาติ

“ผีหลอก...” คำนั้นทำให้หมวดสาวประจำชุดปราบปรามยาเสพติด
ขยับเท้าถอย รู้สึกราวบรรยายการรอบตัวเริ่มวังเวงและเย็นยะเยือกขึ้นมา “บ้า
ไปแล้ว บ้าไปแล้ว”

ถ้าคนร้ายเป็นร้อยคนคิดจะทำร้ายเธอ หญิงสาวไม่มีวันกลัวเลย
เพราะจับอัดได้หมด แต่กับสิ่งเหนือธรรมชาตินี้ผู้หมวดแทนจันทร์คนเก่ง
ไม่ขอยุ่งด้วย แม้จะเป็นแค่การกล่าวถึงก็ตามที่

“หมวดจันทร์! ยืนทำอะไรอยู่ รีบจับตัวไอ้ชาติไว้สิ”

เสียงฝีเท้าของเพื่อนตำรวจหลายคนที่ยังคงตามมาทันจากเสียงปืนทำให้
แทนจันทร์ได้สติ จำต้องละสายตาจากพื้นที่ว่างเปล่ากลับไปปฏิบัติหน้าที่
ทั้งที่ขนแขนยังลุกชันไม่หาย ความสงสัยติดอยู่ในใจตลอดเวลา
สิ่งเธอเห็นคืออะไรกันแน่

ดออยา

๒

หญิงสาวในชุดรัดรูปสีดำก้ำวลงจากรถยนต์คันโต ใบหน้ากลมมน
นำเอ็นดูกับดวงตาที่กลมพอกันนั้นตักแต่งด้วยเครื่องสำอางสีจัด ปากสีแดง
แปริต์ทำให้ดูเจียนเปรี้ยว รับกับความขาวผ่องของผิวจริงในส่วนที่มักถูกปิด
ด้วยร่มผ้าอย่างแผ่นหลังและช่วงคอ แตกต่างจากผิวออกสีแทนที่แขนและ
ขาอย่างชัดเจน เลื้อยหนังเกาะอกมันปละบเข้าชุดกับกางเกงขาสั้นที่โชว์ริ้ว
ขาเนียนได้รูป ไม่มีแม้แต่ไขมันส่วนเกินตามประสาคนชอบออกกำลังกาย

ทุกส่วนบนร่างกายนั้นดูยั่วชวนชวนให้ชายหนุ่มหลายคนเหลียวมอง
น้ำลายสอ ถ้าไม่ติดที่ว่าเมื่อไ่มองเจ้าหล่อนลงมเีเรื่อยๆ แล้วคนมองต้อง
สะดุดโครม เพราะไปเจอกับร่องเท้าผ้าใบคู่มอมที่เจ้าหล่อนใส่อยู่ และเมื่อ
มองสิ่งรอบๆ กายเธอก็ยิ่งทำให้คนมองถึงกับช็อกคุณสอง เพราะรถที่เธอ
ก้ำวลงมาคือรถตำรวจคันโตที่วันเข้ามาจอดหน้ากองปราบปราม

เจ้าหล่อนเดินอาดๆ อย่างไม่ให้เกียรติดูสุดเปรี้ยว ตรงขึ้นบันได
สำนักงานกองปราบปรามอย่างคุ้นเคยกับสถานที่ เพียงแค่เหยียบก้าวแรก
ก็ได้ยินเสียงผิวปากแซวจากจำและหมู่ที่อยู่เวรตึก แรกๆ เธอก็พยายามทำ

หุทวนลม แต่ในเมื่อเสียงพวกนั้นยังดังไล่หลังมาไม่หยุดแม้กระทั่งตอนกำลังจะเดินขึ้นชั้นสอง เจ้าตัวจึงต้องหันขวับ กระแทกปิ่นลงบนโต๊ะตำรวจเวรตึกดังปึก!

“จ่ายอดขา...” เอ้ยเสียงหวาน แต่นัยน์ตาคมยิงกว่ามีดตัวดมองอย่างอาฆาต

“คะ...ครับหมวด” จ่ายอดหันรีหันขวาง ตะเบ๊ะรับอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“ฉันฝากให้จำเอาขึ้นไปใส่กระสุนทีลี คีนี่เสียงเปรตร้องขอส่วนบุญ มันเยอะเหลือเกิน จะเอาไปยิงให้มันหยุดร้องสักหน่อย”

เจ้าของเสียงหวานหยดย้อยสะบัดเสียงก่อนจะเดินขึ้นชั้นบนไป แต่ที่นั่นเสียงผิวปากก็เงียบหายไปโดยปริยาย ทั้งจำทั้งลืมรู้ตชิปาก ก้มหน้าก้มตาทำงานงุดๆ จ่ายอดเดินเข้ามาเกาะราวบันได มองตามร่างนั้นไปพลางส่ายหัว อดหันมากระซิบกระซาบกับเหล่าตัวที่มาขอส่วนบุญไม่ได้

“เออละสีวะ! หมวดจันทร์โดนเรียกตัวด่วนจากภารกิจแถมอารมณ์บูดกลับมาแบบนี้ สงสัยงานนี้จะได้เรื่องวะ”

ผู้หมวดคนงามแห่งกองปราบปรามเดินขึ้นชั้นสองมาหยุดหน้าห้องหนึ่ง ท่าทางของเธอลึกลับ แต่สุดท้ายก็กลืนใจผลักประตูบานนั้นเข้าไป เพราะรู้อย่างไรก็ไม่พ้น

“เข้ามาสิแทนจันทร์”

เพราะรออยู่แล้ว เจ้าของห้องจึงหันกลับมาทันทีที่ได้ยินเสียงเปิดประตู และภาพเบื้องหน้าก็ทำให้เขาถึงกับชะงัก อាកารไม่ต่างกับตำรวจหนุ่มอีกสักคนที่นั่งรออยู่ที่โต๊ะประชุมกลางห้อง

“มาตามเรียกแล้วค่าผู้กอง” แทนจันทร์ทักทายเสียงใสเพื่อกลบความฝ่อในใจ

เธอทรุดตัวลงนั่งติดกับต่อพงษ์ ลูกน้องจอมแสบคนสนิทที่จ้องเธอตาค้างตั้งแต่ก้าวเข้ามา ชนิดที่ว่าถ้าเป็นเหตุการณ์ปกติละก็จะต้องได้เอื้อม

มือไปตบกะโหลกมันลั่นกึกที่เหมือนที่ชอบทำ แต่ความตึงเครียดของบรรยากาศทำให้เธอได้แค่นั่งลงอย่างสงบเสงี่ยม เมื่อเช้าที่ก็เงยหน้าขึ้นสบตาผู้กองหนุ่มตรงหน้า เธอไม่ได้มีท่าทางประดักประเดิดหรือรู้สึกอะไรกับสายตาคนรอบข้าง ต่างกับตัวเจ้านายที่ดูอีกอึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นผู้ร่วมประชุมจับจ้องหญิงสาวคนเดียวในห้องไม่ว่างตา

“เรียกตัวฉันกลับมาด่วนเลย มีอะไรรีบเล่าอะ”

ผู้กองหนุ่มไม่ตอบ หมุนซ้ายหมุนขวาแล้วก็หันไปคว้าเสื้อคลุมตัวใหญ่ยื่นให้

“อ้อ” หญิงสาวรับคำสั่งๆ เข้าใจเจตนาของอีกคนได้อย่างรวดเร็ว รับเสื้อตัวใหญ่มาสวมทับ “ขอโทษทีค่ะ แต่งตัวไม่เรียบร้อย ยังไม่ทันเคลียร์พื้นที่ทางขึ้นเสร็จ ผู้กองเรียกก็เลยรีบมา ไม่มีเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าเลย”

หลังจากจัดการตัวเองเสร็จ ดวงตากลมใสซึ่งเป็นสิ่งที่เด่นที่สุดบนเครื่องหน้าก็สบเข้ากับเจ้านายที่ดูจะมองเธอได้อย่างสบายตาและสบายใจมากขึ้น

“ที่นี่ก็พร้อมให้บนละคะ ผู้กองจิณณ์”

ร้อยตำรวจเอกจิณณ์ส่ายหน้าพลงถอนหายใจ ดูท่าทางคนที่ถูกเรียกมาไม่ได้มีท่าทีเกรงกลัวเขาแม้แต่น้อย

“คุณรู้อยู่แล้วแทนจันทร์ ว่าทำไมผมเรียกตัวคุณกลับมาด่วน” จิณณ์เสียงเข้ม สีหน้าตึงเครียด ไม่ได้มีท่าทีเล่นๆ เหมือนอีกฝ่าย

“ถ้าเป็นเรื่องที่ฉันไม่ได้ทำตามแผน ฉันขอยอมรับผิดชอบค่ะ”

แทนจันทร์รับฟังรับสารภาพ อันที่จริงเธอแกล้งถามในตอนแรกทั้งที่รู้อยู่แล้วใจตีความตึงเครียดของบรรยากาศในห้องนี้ที่มีที่มาจากอะไร จึงลองใช้มุกยอมรับผิดเพื่อบรรยากาศจะดีขึ้นมาบ้าง

“แต่ที่ฉันทำไปก็เพราะว่ามีเหตุผลนะคะผู้กอง จู่ๆ โอภาสทองมันก็ลอยมาอยู่ตรงหน้า ถ้าฉันปฏิเสธข้อเสนอของเจ้หมวย ก็เท่ากับปฏิเสธที่จะเข้าไปถึงรังของไอ้ชาติ”

“แต่ตามแผนของเราคือให้คุณปลอมตัวเข้าไปเป็นเด็กที่ร้านเจ้หมวย เพื่อสืบข้อมูลและส่งที่อยู่ของไอ้ชาติให้ทีมของหมวดสิงห์ ไม่ใช่ให้คุณตามเข้าไปถึงที่ซ่อนตัวมันแบบนี้”

“แต่ยังไงเราก็จับตัวมันมาได้ไม่ใช่หรือคะ” แทนจันทร์ว่าต่อ ยังมันคงในเจตนาและความคิดของตน

“แต่ตามที่เราวางแผนกัน มันไม่ใช่ด้วยวิธีการที่คุณเอาตัวเข้าไปเสี่ยงแบบนี้” หัวหนายังคงค้าน “คุณปฏิเสธเจ้หมวยได้ แต่คุณก็เลือกที่จะไป ไปให้นักโทษหนีคดีมันเอาปืนจ่อหัวเป็นตัวประกัน แล้วถ้าปืนกระบอกนั้นมีกระสุน คุณคิดว่าสภาพคุณตอนนี้จะเป็นยังไง”

“แล้วหมวดสิงห์ได้รายงานผู้กองรีเปล่าคะ ว่าฉันเป็นคนเสนอแผนนี้กับไอ้ชาติเอง และฉันก็ฉลาดพอที่จะหาจังหวะที่ไอ้ชาติมันเมาหลับเป็นปืนไม่มีกระสุน แล้วถึงกล้าให้มันลากออกมาอย่างนั้น”

เธอเตรียมแผนการอันแยบยลในใจไว้พร้อมแล้วตั้งแต่รู้ว่าแม่เล่าขาใหญ่ของช่องสะพานดำเลือกเธอไปบริการลูกค้าไว้อย่างนักโทษหนีคุก เมื่ออธิบายการเตรียมพร้อมให้เจ้านายฟังเรียบร้อยก็กดดอกยึดด้วยสีหน้าภาคภูมิใจที่เอาตัวรอดมาได้ แต่กลับยังทำให้เจ้านายหนุ่มต้องหลับตาท่องพุทโธเข้าไปซ้ำมาเพื่อสงบสติอารมณ์

“ยังไงไอ้ชาติก็ต้องถูกเราจับกุม ฉะนั้นก็ไม่เห็นต้องแคร์เลยว่าจะด้วยวิธีไหน”

“แทนจันทร์!”

น้ำเสียงนั้นนิ่งเรียบ ไม่ดุ ไม่ขึ้นเสียงหรือไวยวาย สีหน้านั้นก็ดูยังเรียบเฉย แต่แววตาอันเยียบเย็นบ่งบอกความเหลืออดจนทำให้อุณหภูมิในห้องดิ่งลงเป็นติดลบ คนที่เคยเถียงจึงเพิ่งรู้ตัว เลยหุบปากลง ค่อยๆ หลบตาอีกฝ่ายอย่างจำใจ เพราะเริ่มรู้ว่าแผนการนี้ไม่ถูกใจเจ้านายเสียแล้ว

“นี่แหละ! เพราะความคิดของคุณมันผิดแบบนี้ ผมถึงต้องเรียกตัวคุณกลับมาดูวนทั้งที่ภารกิจยังไม่เสร็จ”

แทนจันทร์ยอมเจ็บ เพราะทำงานด้วยกันมาหลายปี ทำให้รู้ว่าเสียงเข้มนี่เป็นระดับที่ไม่ปกติแล้วสำหรับเจ้านายของเธอคนนี้ ปกติจิณณ์ไม่ใช่คนใจดี แต่ก็ไม่ใช่คนดู เสียงเช่นนี้จึงเป็นเกณฑ์วัดระดับความโมโห นั่นได้ดี

“คุณมีแผนในใจอยู่แล้ว แต่คุณโกหกผม ปิดบังทุกคน คุณก็รู้ พวกเราทำคดียาเสพติดที่ชุมชนสะพานดำมาด้วยกันหลายปี ไอ้ชาตินี่มันมือปืนร้อยศพ มือขวาเจ้าพ่อยาเสพติดระดับประเทศ ฝีมือของมันโหดแค่ไหนคุณก็รู้ มันหลอกล่อลอมจับของเราได้ทุกครั้งก็เพราะว่ามันเหลี่ยมจัดสุดๆ ทั้งคุณ ผม และทีมของเราถึงต้องวางแผนกันเป็นเดือนๆ เพื่อวันนี้”

หญิงสาวก้มหน้างุด คราวนี้ผู้หมวดสาวคอยอมรับผิดในข้อนี้ อย่างไม่มีข้อโต้แย้ง งานนี้ถือว่าเป็นงานครั้งสำคัญของทีม ถึงแม้จะจับตัวชาติได้ แต่การที่เธอไม่ยอมทำตามแผนก็เท่ากับเป็นการทำลายสิ่งที่ทุกคนในทีมร่วมแรงกันคิดมานานนับเดือนจนหมด ตอนที่เจ้หมวยบอกว่าจะส่งเธอไปให้ชาติ เธอนึกแต่อยากจะบุกจับตัวมันจนไม่ได้คิดถึงข้อนี้เลยแม้แต่นิดเดียว คิดเพียงว่าต้องไม่ปล่อยให้อัศวินสะสางคนนี้อวดมือไปได้อีก จึงรีบตกลงโดยที่ไม่ได้แจ้งทีม

“ผมรู้ว่าคุณจริงจังกับคดีนี้มากนะจันทร์” จิณณ์สูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ “คุณอยากช่วยคนในชุมชน อยากล้างบางแก๊งค์ยา แต่เพราะความใจร้อนของคุณ มันจะทำให้คนอื่นเดือดร้อนกันไปหมด”

“ฉันขอโทษค่ะทุกคน” แทนจันทร์เอ่ยเสียงอ่อยกับเพื่อนร่วมทีม

“แล้วถ้าทุกอย่างมันไม่เป็นตามที่คุณคิด ถ้าเกิดคุณสลับเป็นไม่ทันจนมันทำร้ายผู้บริสุทธิ์คนอื่น คุณจะทำยังไง เรารับผิดชอบความเสียหายกันไม่ไหวหรอกนะ”

แม้เจ้านายคนนี้จะอายุห่างกับเธอไม่มาก แต่ด้วยตำแหน่งหน้าที่และความรับผิดชอบ ทำให้เขามีความคิดความอ่านแตกต่างกับชายหนุ่มทั่วไป เป็นที่รู้กันดีว่าผู้กองจิณณ์คือหนึ่งในตำรวจที่จริงจังและทุ่มเทกับงานที่สุด

เรื่องความซื่อสัตย์สุจริตนั้นก็เป็นทีหนึ่ง แม้จะมีเงินเท่าภูเขามากองอยู่ตรงหน้า เขาก็ไม่เคยแม้แต่ขายตาแล ถ้าเงินนั้นต้องการให้เขาทำผิดต่ออาชีพและเกียรติอันมั่นคงของตำรวจ ความรู้จบจากเมืองนอกและความสามารถรอบด้านของเขาทำให้เธอทั้งเกรงและเคารพเขา

ซึ่งนั่นก็ยิ่งทำให้เธอหนักอึ้ง นึกขอบคุณอยู่ที่แม้ความผิดของเธอครั้งนี้จะร้ายแรง แต่เขากียังคุมสติ ไม่ไล่ตะเพิดเธอออกจากห้องไปเสียก่อน “แล้วก็มีอีก!”

หญิงสาวทำคายน่ หลับตาปี๋ เตรียมรับคำบ่นอีกระลอก

“ถ้าเกิดคุณพลาดทำถูกมันทำร้ายขึ้นมา ผมจะท่างัย?”

แม้จะโกรธมากเพียงใด แต่จิตต์ก็ขึ้นเสียงไม่ลงเมื่อเห็นตาใสๆ ของคนตรงหน้า ยอมรับกับตัวเองตรงๆ ว่าความโมโหของเขามาจากสาเหตุที่เธอไม่เชื่อฟังเพียงแค่อธิบดีเปอร์เซ็นต์เท่านั้น อีกเบตลิสเปอร์เซ็นต์ที่เหลือมาจากความรู้สึกที่พอคิดว่าถ้าเกิดอะไรผิดพลาดขึ้นมาจริงๆ แล้วหญิงสาวตรงหน้าเอาตัวไม่รอดหรือโดนทำร้ายได้รับบาดเจ็บ เขาจะโมโหมากเพียงใดที่ไม่สามารถเข้าไปช่วยเธอไว้ได้

ผู้กองหนุ่มถอนหายใจหนักๆ แสร้งหันหน้าเดินกลับไปยังที่โต๊ะทำงานเพราะกลัวจะระงับอารมณ์ตัวเองไม่ไหวและเปลอพูดอะไรออกไปมากกว่านี้ ซึ่งทุกคนในห้องต่างก็เข้าใจทั้งน้ำเสียง สายตา และท่าทางนั้นได้ดีโดยไม่ต้องพูดกัน แต่คนเดียวที่ไม่เข้าใจและยังคงทำหน้าที่ซื่อตาใสก็เห็นจะเป็นคนต้นเรื่อง ที่ยังคงมองว่าสายตาและท่าทางนั้นคือการที่เจ้านายโมโหที่ตนฝ่าฝืนคำสั่งราชการแค่นั้นเอง

แทนจันทร์กะพริบตาปริบๆ มองแผ่นหลังนั้นอย่างไปต่อไม่ถูก จนต้องหันไปพยักพยิตขอความเห็นจากลูกน้องคนสนิท เห็นต่อพงษ์รีบพยักหน้าเป็นทำนองว่าให้ยอมๆ ไปก่อน เช่นเดียวกับสายตาของคนอื่นๆ ในทีม แทนจันทร์จึงลงความเห็นว่าเขาจะต้องยอมรับความผิดครั้งนี้แต่โดยดีจริงๆ เมื่อโดนประขามติเช่นนั้นหญิงสาวก็หน้าม้อย ถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะ

รียกมือขอยอมแพ้

“รับทราบค่ะ วันหลังฉันจะไม่ทำอะไรโดยพลการแบบนี้อีก”

“คงไม่มีวันหลังแล้วละแทนจันทร์”

“หมายความว่าใครจะผู้กอง” แทนจันทร์หันขวับไปถาม

“ผมคงต้องย้ายคุณไปดูคดีอื่น พักการดูคดีนายชาติไว้ก่อน การสอบสวนนายชาติผมจะเป็นคนดูแลเองโดยตรง”

“ผู้กอง!”

“ผมทำแบบนี้เพื่อตัวคุณเองนะแทนจันทร์ ผมไม่อยากให้ความจริงจางเกินไปของคุณส่งผลต่อรูปคดีและต่อความปลอดภัยของตัวคุณเองด้วยหวังว่าคุณจะเข้าใจ”

แทนจันทร์กำลังจะอ้าปากเถียง แต่ต่อพงษ์สะกิดเธออีกๆ เป็นรอบที่สอง ขยิบตาคิ๊บๆ จนตึงกาแทบขึ้น พร้อมยกนิ้วชี้ขึ้นมาจุปากเป็นสัญญาณให้เงียบ สายตาของต่อพงษ์บอกชัดเจนว่าไม่ใช่เวลามาวีนแตก ด้วยความที่เป็นลูกน้องคู่มือมานาน แม้ฝีมือทั้งยิงปืนและต่อสู้ของหมอนี่จะห่วยเป็นอันดับต้นๆ ของหน่วย แต่ถ้าเรื่องปืนและแผนการต่างๆ นั้น เจ้าต่อนี่ฉลาดและเจ้าเล่ห์ชนิดตามจับไม่ทัน การที่เจ้าตัวพยกพเิดกับเธอแบบนี้แสดงว่าต้องมีอะไรแน่ๆ

“ค่ะ ผู้กอง”

สุดท้ายแล้วผู้หมวดสาวก็ต้องยอมรับเสียงอ่อย แม้ในใจยังต่อต้านอยู่ก็ตาม แต่คำพูดอันเต็มไปด้วยเหตุผลของเจ้านายก็ทำให้เธอปฏิเสธไม่ออก แม้เสียงนั้นจะน่าเกลียด แต่ก็ไม่ได้ดูต่ำหรือต่อว่า นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้เธอเคารพผู้กองจิณณ์และเป็นฝ่ายยอมผ่อนนให้เขาเสมอ

“เอาเป็นว่าวันนี้พี่จันทร์ก็ยอมรับผิดแล้ว เรื่องก็จบลงด้วยดีนะครับ” เจ้าตัวแสบค่อยๆ สอดขึ้นเสียงแห้งเพื่อประสารอวยร้าย ลดบรรยากาศอึดอัด “ถึงพี่จันทร์ไม่ได้รับงานนี้ ก็ยังมีงานอื่นรออยู่อีกเพียบเนอะพี่จันทร์ เนอะ เนอะทุกคน”

คนในห้องรีบสนับสนุนคำพูดของต่อพงษ์ แทนจันทร์จึงพยักหน้ารับคำสั่งๆ ไปด้วย

“อย่างน้อยวันนี้ทีมเราก็มีเรื่องดีๆ ไม่ใช่หรือครับ”

‘ไอ้ต่อ’ ที่แทนจันทร์มักจะตั้งชื่อเต็มให้ว่า ‘ต่อเวอร์ตกรรม’ หรือ ร้อยตำรวจตรีต่อพงษ์ซึ่งอายุน้อยที่สุดในทีมเริ่มทำหน้าที่สร้างบรรยากาศตามที่ตัวเองถนัด

“วันนี้เราจับไอ้ชาติได้ แกมเป็นบุญตาได้เห็นพี่จันทร์แปลงโฉมแต่งตัวซะเชิ๊งๆจนไอ้ชาติหลงเรียกตัวไปเป็นสาวเสิร์ฟ อย่ายั่วแต่ไอ้ชาติเลย พี่จิณณ์เองก็ตาค้างไปเหมือนกันไม่ใช่หรือครับ”

ปลายเสียงหันไปกระเช้าเจ้านายอย่างไม่กลัวโดนตำ เพราะรู้ดีมานมนานว่าจิณณ์รู้สึกอย่างไรกับหญิงสาว แม้จะเรียกรอยยิ้มจากจิณณ์ไม่ได้ แต่ก็ทำให้พอมีเสียงกึกกัวให้บรรยากาศในห้องผ่อนคลายลงไปได้บ้าง จะมีแค่คนโดนชมที่ไม่รู้เรื่อง ทั้งที่ปกติแล้วฉลาดและไหลลื่นพอๆ กับลูกน้อง จนถูกจับเป็นดูโอคู่แสบแห่งกองปราบปราม แต่พอเป็นเรื่องแบบนี้ไม่รู้ทำไมถึงสมองตัน ไม่ได้มีที่ท้าวจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่ลูกน้องคนสนิทพูด แม้แต่น้อย

“อย่างนี้ถือว่าเป็นการลงทุนที่คุ้มค่างับทีมของเรานะครับพี่จิณณ์ว่าแต่พี่จันทร์หมดค่าแต่งหน้าไปก็หมิ่นพี่”

“หน้อย...ไอ้คุณต่อ” แทนจันทร์ที่ยังหงุดหงิดอยู่แทบจะหันไปเคาะกะโหลกลูกน้อง “คนอย่างฉันแต่งนิดแต่งหน่อยก็สวยแล้ว แต่ที่ฉันจับมันได้เพราะนี่โวย กำลังกับสมอง”

ถ้าเรื่องความในใจของผู้กองจิณณ์จะมองออกด้วยสายตาทั้งทั้งหน่วย ความแสบสุดทรวงของผู้หมวดแทนจันทร์นั้นก็เป็นที่รู้ดีกันทั้งกองปราบปรามเช่นกัน นอกจากทักษะการเอาตัวรอดที่สูงปรี๊ด บวกด้วยคะแนนภาคปฏิบัติที่สูงลิ่วกว่าเพื่อนร่วมชั้นตั้งแต่สมัยเรียน ยังมีแฟ้มคดีสูงเป็นตั้งที่ปิดด้วยมือเรียบบางคู่ นั้น อีกทั้งรายชื่อนักโทษยาวเหยียดที่ผู้หมวด

แทนจันทร์คนนั้นตามลามาเข้าตะราง เรื่องฝีมือในการทำงานนั้นเรียกว่าเป็นมือต้นๆ ของชุดปราบปรามยาเสพติดจนผู้ชายบางคนยังต้องยกให้หญิงสาวตัวเล็กๆ คนนี้เป็นที่หนึ่ง

“อ้อ พี่จิณณ์ครับ แล้วจะให้เราส่งตัวไอ้ชาติไปที่ศูนย์วิจัยเมื่อไหร่ครับ”

“อ้อ ใช่ ที่บอกว่า...”

ต่อพงษ์รีบหันมาถลึงตา จูปากใส่ลูกพี่คนที่เพิ่งโดนสั่งห้ามดูคดีนี้ก่อนจะชิงพูดแทน

“คดีนี้จะเป็นคดีแรกที่เราร่วมมือกับศูนย์วิจัย FORT ที่ทำโครงการเชรั่มพูดความจริงขึ้นมาสำหรับงานสอบสวน เท่าที่ผมได้อ่านจากรายงานของโครงการ เห็นว่างานวิจัยเชรั่มตัวนี้ดีมาก ออกฤทธิ์ไว ไม่เป็นอันตรายต่อผู้ใช้ ฝีมือนักวิทยาศาสตร์ไทยแต่ผลงานระดับเมืองนอก ถ้าโครงการนี้สำเร็จจะต้องเป็นประโยชน์ต่อทางการมาก ๆ เลยนะครับ”

อันที่จริง แผนลอบจับตัวชาติที่ซุ่มวางแผนกันมานับเดือนในครั้งนั้นเป้าหมายของทีมนักสืบยาเสพติดคือจับเป็น เพื่อนำตัวนักโทษเข้าร่วมโครงการของศูนย์วิจัย FORT ศูนย์วิจัยทางวิทยาศาสตร์ชื่อดังระดับประเทศซึ่งสนับสนุนเทคโนโลยีใหม่ให้กองปราบปรามในการใช้ Truth serum หรือเชรั่มพูดความจริง กับนักโทษคดีร้ายแรงเพื่อข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อรูปคดี ซึ่งหลังจากที่ได้ทดสอบเบื้องต้นแล้วไม่พบผลข้างเคียงใดๆ อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อทางการมาก จึงถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นใหม่ของการใช้เทคโนโลยีร่วมกับความสามารถของตำรวจไทย

แต่เมื่อพูดเรื่องน่ายินดีนี้ขึ้นมา สีหน้าที่มักจะเคร่งขรึมอยู่แล้วของผู้กองจิณณ์กลับเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดกว่าเดิม

“นี่ก็เป็นข่าวร้ายอีกข่าวหนึ่งที่ผมต้องแจ้งให้พวกคุณทราบ” จิณณ์ว่าด้วยสีหน้าไม่ดีนัก “สองวันก่อน หน่วยจราจรได้รับแจ้งข่าวอุบัติเหตุแถวถนนนอกเมือง คนขับขับรถตกข้างทาง พอตำรวจเข้าไปตรวจสอบก็พบว่า

ผู้บาดเจ็บคือดอกเตอร์เจ้าของศูนย์วิจัย FORT คนที่คิดค้นเซรุ่มพูดความจริงให้เรา”

“โชคเข้าข้างมันอีกแล้ว” แทนจันทร์กำมือแน่น กัดฟันกรอด

“ไม่ใช่โชคหรอก” ผู้กองหนุ่มส่ายหน้า “รถของเขามีรอยกระสุนเจาะหลายที่ พอเปิดดูกล้องวงจรปิดก็พบว่าเขาถูกสะกดรอยตามและหวังฆ่าปิดปากแน่นอน”

ทั้งที่มตกอยู่ในอาการเคียดแค้น รู้ดีว่าคนที่กล้ากระทำเรื่องอูกอาจเช่นนี้กลางเมืองมีน้อยคนนัก เพราะเท่ากับเป็นการท้าทายศักดิ์ศรีผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ชนิดเหยียบจมูกกันเลยทีเดียว และคนที่จะเสียผลประโยชน์หมดอนาคตจากความสำเร็จของโครงการนี้เป็นรายแรกๆ ก็เห็นจะหนีไม่พ้นเจ้านายของชาติ เจ้าพ่อค้ายาเสพติดเจ้าใหญ่อย่างกษิน ที่ทำให้ชุมชนแออัดหลายที่กลายเป็นแหล่งกระจายยานรก อาชญากรตัวการใหญ่ที่ตำรวจตามล่ามานาน แต่ก็เหมือนกับวิ่งไล่จับเงาตลอด

“เกือบจะสำเร็จแล้วเชียว” ต่อพงษ์ตบเข่าอย่างขจัดใจ “ถ้าเราได้เซรุ่มตัวนี้มาแล้วทำให้ไอ้ชาติสารภาพทั้งหมดได้ เราก็จะมีหลักฐานทุกอย่างไปจับตัวไอ้กษิน ทำไมสวรรค์ถึงได้เข้าข้างคนชั่วล่ะนะ”

“ยังดีที่ดอกเตอร์เจ้าของศูนย์วิจัยกระดุกเหล็ก เขารอดตายมาได้ แต่ก็บาดเจ็บหนักพอตัว โครงการวิจัยเซรุ่มพูดความจริงก็คงต้องเลื่อนไปจนกว่าเขาจะดีขึ้น เพราะเห็นว่ามันเขาเป็นคนลงทุนดูแลเองทั้งหมด เขาเป็นคนเดียวเท่านั้นที่รู้สูตรและวิธีการใช้” ผู้กองหนุ่มกล่าวตามรายงานที่ได้รับ “นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่ผมอยากขอให้พวกคุณช่วย สิ่งเดียวที่เราทำได้ตอนนี้คือส่งคนไปคุ้มกันไม่ให้พวกมันกลับมาปิดปากเขาได้อีก”

แทนจันทร์ลูกรพรวดอย่างยินดี แต่ก็ต้องทำปากเบี้ยเพราะโดนเบรกจนหน้าแทบทิ่ม

“แน่นอนว่าไม่ใช่คุณ แทนจันทร์”

“แต่แค่เฝ้าคนป่วยเองนะผู้กอง” หญิงสาวโอดครวญ

“ไม่มีแต่ ผมไม่ต้องการให้คุณเข้ามาเกี่ยวกับคดีนี้เลย ไม่ว่าจะเป็นในทางไหนก็ตาม”

“เอาน่าๆ” ต่อพงษ์ที่กลายเป็นผู้ไกลเกลี่ยเจ้านายทั้งสองรีบเข้ามาทำหน้าที่ หันไปขยิบตาให้ลูกพี่คนยศน้อยกว่าเพื่อขอให้ปล่อยเรื่องนี้ไปก่อน “วันนี้ดีอยู่แล้ว เราแยกย้ายกันกลับดีกว่า ตอนนี้อีกคงทำอะไรไม่ได้แล้ว กลับไปนอนสวดมนต์ให้ท่านดอกเตอร์เจ้าของศูนย์วิจัยเขาหายเร็วๆ ละกันเนอะ”

“แน่ใจนะพี่ว่าจะให้ส่งแค่นี้”

ต่อพงษ์ถามย้ำกับลูกพี่อีกครั้งหลังจากที่เธอบอกให้เขาจดหน้าปากซอย และลงจากมอเตอร์ไซด์พร้อมถอดหมวกกันน็อกคืน

“ก็แกไม่ใช่เธอที่ชอบบ่นว่าห้องฉันอยู่ซอยลึก ขับเข้าซอยแต่ไกลเหมือนขับข้ามจังหวัด” หญิงสาวทวนประโยคที่คนปากดีเคยวิจารณ์เกี่ยวกับห้องพักเธอ

“ก็มันทั้งลึกทั้งเปลี่ยว บอกพี่ก็ที่แล้วก็ไม่ยอมย้ายออกซะที”

“เออน่า ฉันเป็นคนอยู่ แกเป็นคนมาส่ง จะบ่นอะไรมากมาย”

ถ้าแทนจันทร์เป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ธรรมดาๆ เหมือนที่เธอเป็นภายนอก ต่อพงษ์จะไม่มีทางปล่อยให้สุภาพสตรีเดินเข้าซอยเปลี่ยวกลับบ้านคนเดียวในเวลาตีสองเกือบตีสามแบบนี้แน่ๆ แต่ด้วยเขารู้ว่าภายในร่างนั้นคือผู้หมวดแทนจันทร์ หมวดหญิงที่เป็นฝันร้ายของโจรทุกหย่อมหญ้า เขาจึงพยักหน้า

“แล้วก็ไม่ต้องคิดมากเรื่องคดีนะพี่ เชื่อผม พี่จัดให้เขาทำถูกแล้วที่บอกจะดูแลคดีนี้เอง”

จากการสนทนาของมือบุนแห่งหน่วยปราบปราม ต่อพงษ์คิดว่ากรณีที่จัดตั้งสืบใจแบบนี้ส่งผลดีต่อทุกฝ่ายอย่างที่สุด จากเหตุการณ์นี้แน่นอนว่าย่อมมีผู้ใหญ่เบื้องบนบางคนไม่พอใจการกระทำของแทนจันทร์

ยิ่งผสมกับความเป็นคนมุ่งมั่นทุ่มเทเพื่อความถูกต้องและไม่เคยก้มหัวหรือ
ไว้หน้าคนที่คิดจะกลัษผิดให้เป็นถูก จนบางทีก็ทำให้แทนจันทร์ไปขวางหู
ขวางตาใครหลายๆ คนเข้า จิณณ์จึงต้องสั่งย้ายเธอเพื่อให้พ้นอำนาจเบื้อ
บน และเสนอให้ตัวเองขึ้นมาดูแลคดีนี้โดยตรง ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาได้ดี
ที่สุด เพราะแทนจันทร์ก็ยังสามารถเข้ามาทำงานเบื้องหลังได้โดยที่ไม่ผิด
สังเกต ผู้กองจิณณ์อ่านเกมออกและวางแผนได้อย่างรอบคอบที่สุดเสมอ

“พี่จิณณ์เขาเป็นห่วงพี่มากนะ” ต่อพงษ์ย่า หวังให้เจ้านายสุดที่มของ
ตนเข้าใจสิ่งที่ผู้กองทำทุกอย่างเสียที

“เออ ฉันเข้าใจผู้กองว่าเขาหวังดีต่อฉัน”

ต่อพงษ์รู้ว่าแทนจันทร์ไม่ใช่คนโง่ เธอก็คงจะเข้าใจแผนการและ
เจตนาดีของจิณณ์อยู่rangๆ

“ผู้กองจิณณ์เขาดูแลลูกน้องดีมากจริงๆ”

คนเป็นลูกน้องถอนหายใจหนึ่งเฮือกอย่างระอาใจพลางเกาหัวแกรกๆ
มั่นใจว่าลูกพี่ตัวเองไม่ใช่คนโง่ แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงไม่เคยฉลาดกับเรื่อง
แบบนี้เลย

“ไปๆ รีบกลับไปพักผ่อน กลับบ้านดีๆ เถอะแกนะ แล้วพรุ่งนี้เจอ
กัน” แทนจันทร์ตบปาลูกน้องก่อนจะแยกย้ายกัน

ร่างเล็กเดินทอดน่องเข้าซอยไปอย่างเคยชิน ตามความคิด ระยะทาง
จากปากซอยไปยังห้องพักก็ไม่ได้ไกลอะไรขนาดนั้น ที่บรรดาเพื่อนๆ บ่น
กันทุกครั้งที่มาส่งเป็นเพราะพวกเขาไม่ชินทางต่างหาก ราคาห้องที่ถูกกับเงิน
ในกระเป๋าทำให้เธอตัดสินใจอยู่ที่นี้อย่างมั่นคง ไม่ยอมย้ายไปไหน แม้ทุก
คนจะบอกตรงกันว่ามันทั้งเปลี่ยวทั้งมืดและน่ากลัว แต่เธอก็ไม่สนใจ ไม่
เคยคิดกลัว เพราะมันใจในฝีมือการป้องกันตัวของตัวเอง

ด้วยซอยนี้เป็นซอยตัน จึงทำให้แม้แต่ในเวลากลางวัน ถนนเล็กๆ
สายนี้ก็ไม่ใช่ถนนหลักที่มีรถผ่านคึกคัก ดังนั้นมันจึงเริ่มเงียบตั้งแต่หัวค่ำ
และกลายเป็นซอยเปลี่ยวทันทีในเวลาตีสองเกือบตีสามเช่นนี้ ไฟตามทางที่

ตั้งอยู่ห่างกันยังคงติดๆ ดับๆ เช่นเดิม และหล้าข้างทางก็ไม่ค่อยมีคนถาบบ้านเรือนร่วสูงที่ตั้งอยู่ห่างกันต่างปิดไฟนอนมืดสนิท แสงสว่างข้างทางที่พอมักก็คงจะเป็นจากร้านค้าเล็กๆ ที่เปิดไฟหน้าร้านเอาไว้

ปกติแทนจันท์ก็ไม่ได้มองว่าสิ่งแวดลอมรอบตัวแบบนี้ที่น่ากลัว เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หญิงสาวเลิกงานดึกและเดินกลับเข้าซอยคนเดียว เช่นนี้ เมื่อเดินไปก็คิดถึงเรื่องต่างๆ นานาซึ่งส่วนมากหนีไม่พ้นเรื่องงานและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ ทั้งเรื่องภารกิจ การโดนสั่งย้ายจากคดีชุมชน สะพานดำ และโครงการเชลล์มุดความจริงที่ต้องเลื่อนเพราะอุบัติเหตุไม่คาดฝัน แต่เรื่องที่คิดหนักจนไปวนมาอยู่ในหัวก็เห็นจะเป็นเรื่องแปลกประหลาดหาที่มาไม่ได้ที่เธอเจอหลังตึกแถวร้างนั้น ซึ่งก็ยังไม่มีใครบอกให้ใครรู้ เพราะคิดว่าเล่าไปคงไม่พ้นโดนหมิ่นว่าปากเปราะทั้งหลายเชียวว่าบ้า

‘อาจจะไม่มีอะไรหรอกแทนจันท์ ไอ้ชาติคงจะยิงพลาดเอง’

‘ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร เขาหายไปได้อย่างไร หรือผู้ชายคนนั้นอาจจะมียกซ้การหลบซ่อนเทพ’

‘แล้วทำไมไอ้ชาติถึงไว้วางใจว่าผีหลอก หรือมันอาจจะตาฟาด’

สารพัดคำถามและคำตอบปลัดกันวนเข้ามาในหัว ยิ่งนึกก็ยิ่งคิดไม่ออก ภาพติดตาในหัวที่กวนใจเธออย่างหนักคือสภาพชาติที่นั่งพนมมือไหว้ท่วมหัว แม้กระทั่งตอนตำรวจเข้าไปจับกุมตัวก็ไม่มีอาการขัดขืนราวกับสติไม่ได้อยู่ตรงนั้น ตัวมันสั่นเทา ตาปากอ้าค้าง พูตวนไปวนมาได้คำเดียวว่า

‘ผีหลอก! ผีหลอก!’

ผีหลอกอย่างนั้นหรือ

ชนชั้นลูกชั้นเมื่อนึกถึงคำนี้ หมวดสาวไม่ชอบคำพูดอะไรแบบนี้ เพราะสิ่งที่กล่าวถึงเป็นสิ่งที่อยู่เหนืออำนาจที่เธอควบคุม รู้สึกว่าอากาศรอบตัวเย็นยะเยือกขึ้นมาทันที ความมืดวังเวงที่เคยชินก็ดูไม่เป็นมิตรเสียเลย เริ่มคิดเลยเถิดไปว่ารู้สึกถึงสายตาวางคู่ที่กำลังจับจ้องเธอจากความมืดนั้น รู้สึกอึดใจขึ้นมานิดๆ เมื่อเห็นห่อพักเปิดไฟสว่างตั้งอยู่ไม่ไกล จึงรีบ

ก้าวเร็วขึ้น ทันทีที่มาถึงหอพักหญิงสาวก็เดินจ้ำจ้นบันได ระหว่างทางตั้งใจ
ก้มหน้าไม่มองสองข้างทาง เพราะกลัวว่าจะหันไปเจออะไรที่ไม่สมควรเห็น
ขณะเดินก็พยายามไม่คิดถึงบรรยากาศรอบตัวที่วิเวกวังเวงแปลกจากทุกวัน
อย่างบอกไม่ถูก ทั้งที่หอพักเปิดไฟสว่างเช่นเดิม แต่เธอกลับรู้สึกว่ามันเงียบ
ผิดปกติ จนเมื่อถึงห้องพักชั้นบนสุดเธอก็รีบไขกุญแจ ผลักประตูและผลุบ
เข้าไปข้างในให้เร็วที่สุด

เฮ้อ...ถึงแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ด้วยความโล่งใจ แม้เข้ามาอยู่ในห้อง
แล้ว แทนจันท์ก็ยังต้องยืนลูบขนแขนที่ยังลุกชันอยู่เบาๆ ไม่เข้าใจความ
รู้สึกแปลกๆ คล้ายกับเย็นวูบวบไปทั้งตัวแบบนี้เลย

“เปิดหน้าต่างไว้ลมก็เข้าสิ ไอ้จันท์เอ๊ย”

เห็นสาเหตุของความเย็นแล้วก็รีบเดินอ้อมเตียงเพื่อจะไปปิดหน้าต่าง
ที่หัวเตียง ทันทีที่ยื่นมือออกไป ลมเย็นยะเยือกก็พัดผ่านหน้าเธอ...

คราวนี้ไม่ใช่แค่ขนแขน แต่มันลุกชันทั้งตัว เมื่อในลมหนึ่งวูบนั้นมี
กลิ่นคล้ายกลิ่นน้ำหอม แถมเป็นน้ำหอมผู้ชายลอยปะทะเข้าจมูก แทนจันท์
จึงรีบปิดหน้าต่างดังโครมและหันกลับเข้ามาในห้อง แต่ภาพเบื้องหน้ากลับ
ทำให้เธอช็อกยิ่งกว่า

หญิงสาวร้องสุดเสียงด้วยความตกใจ ถอยกรูดไปกระแทกหน้าต่าง
ตาเบิกกว้าง สมองเหมือนจะเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ คำพูดที่หลุดออกมาจึง
ตะกุกตะกักไม่เป็นคำ

“กะ...กะ...แกเป็นใคร” นึกอะไรไม่ออกแล้วนอกจากคำถามนี้ “เข้า
มาทำไม เข้ามาได้ยังไง ต้องการอะไร แก...แก...”

เรียกได้ว่าลึนพันกันจนพูดไม่เป็นประโยค สัญชาตญาณของตำรวจ
ทำให้มือคว่ำหัมป์ไปที่เอว แต่ตาก็มองไปเห็นของปิ่นที่วางไว้บนโต๊ะตรง
ประตูห้อง เมื่อรู้ตัวว่าไม่มีปิ่น หญิงสาวเลยรีบยกหมัดขึ้นตั้งการ์ดทันที

ผู้ชาย! ผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงประตูห้อง ประตูห้องที่เธอมั่นใจว่า

ปิดและลงกลอนเองกับมือ แสงไฟสว่างจ้าของห้องนอนจับต้องร่างนั้นเต็มตา ร่างสูงโปร่งของเขายืนนิ่ง สายตามองเธอเหมือนจับจ้องมานานแล้ว

“ออกไปเดี๋ยวนี้เลยนะ!” แทนจันทร์ทวาด จ้องร่างนั้นไม่วางตา แต่เขาก็ยังมีท่าทางนิ่งๆ ดูไม่ได้มีท่าทีจะทำร้ายหรือบุกเข้ามา “ถ้าไม่ตอบอะไร ฉันจะขัดแกให้ตายคามือตรงนี้แหละ”

“เดี๋ยวก่อน” เสียงหัวของเขาฟุ้งดูหุ้ม และที่ชัดเจนคืออีกฝ่ายตอบกลับอย่างสุภาพมาก ตรงข้ามกับเสียงของเจ้าของห้องโดยสิ้นเชิง “ผมมาขอให้คุณช่วย”

“ช่วยอะไร! ฉันไม่รู้จักแก ฉันจะไปช่วยอะไรแกได้”

“ผมอยากให้คุณช่วย คุณตำรวจ”

“แกรู้ได้ยังไงว่าฉันเป็นตำรวจ!” แทนจันทร์ร้องลั่น “แกสะกดรอยฉันมาใช่ไหม แกงไหนดึงแถมมา ไอ้กษัตริย์เปล่า หรือไอ้...”

ชายหนุ่มผู้นั้นขมวดคิ้ว จากนั้นก็พยักพยิดไปที่กรอบรูปหลังตู้เย็น ซึ่งเป็นรูปเธอในเครื่องแบบตำรวจตั้งอยู่พร้อมประกาศนียบัตรโรงเรียนตำรวจ จากนั้นเขาก็มองเธอด้วยสายตาที่แทนจันทร์ไม่ชอบเลยสักนิด เพราะมันคือการมองแบบหัวจกดเต้าด้วยสายตาสงสัยใน ‘สภาพ’ ซึ่งสภาพชุดเกาะอกแสนไม่สุภาพที่เธอใส่อยู่ตอนนี้ก็ทำให้เธอดูห่างไกลกับสัมผัสชีวิตจริงๆ

“ผมทำร้ายใครไม่ได้หรอก คุณไม่ต้องกลัว”

จู่ๆ คนคนนี้ก็โผล่ออกมาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ไม่มีเสียง ไม่มีแม้แต่สัญญาณอย่างทีสิ่งมีชีวิตเขาเคลื่อนไหวกัน เหตุการณ์ประหลาดแบบนี้ทำให้เธอนึกถึงใครไปอีกไม่ได้นอกจาก...

“แกคือคนที่อยู่กับไอ้ชาติหลังตึกไข่ม้อย” เธอถามอย่างมั่นใจเมื่อเริ่มรู้สึกว่าเรื่องแปลกประหลาดพวกนี้เกี่ยวข้องกัน “จะให้ช่วยเรื่องอะไร ทำไม่ต้องบุกเข้ามาในห้องฉันแบบนี้”

“ผมอยากให้คุณช่วยตามหาคน” ชายหนุ่มยังเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียง

ขออภัย

“ถ้าอยากตามหาคนหายก็ไปแจ้งความที่โรงพักสิ ทำไมต้องมาสะกดรอยตามฉันอย่างนี้ด้วย”

แทนจันทร์ยังคงถามกลับด้วยความไม่พอใจ ยิ่งเมื่อได้พิจารณาสภาพของคนตรงหน้าแล้วเธอก็ยิ่งรู้สึกว่ามันไม่ชอบมาพากลจริงๆ เพราะเธออยู่ในชุดโรงพยาบาลสีขาว ตามเนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผล ที่เด่นชัดที่สุดคงจะเป็นรอยแผลเหนือคิ้วด้านซ้ายที่ลากเป็นทางยาวคล้ายโดนบางอย่างกรีด ซึ่งต่อให้เขาต้องการความช่วยเหลือหรือเตือนร้อนจริงๆ ด้วยสภาพแบบนี้เธอก็คิดว่าเธอไว้วางใจอะไรไม่ได้แน่ๆ

“ผมก็อยากไป แต่ผมติดต่อกับคนพวกนั้นไม่ได้”

มันน่าฟังเจ้านายให้หักเงินเดือน พวกหมู่หรือจำคงแอบหลบลี้จนประชาชนติดต่อก็ไม่ได้อีกแน่ๆ แทนจันทร์คิด

“แต่นี้ก็ไม่ใช่เวลาที่จะมาแจ้งความคนหายนะคุณ” การตอบและพูดคุยแบบสุภาพของชายหนุ่ม บวกกับความตกใจที่หายไปนิดหน่อยทำให้แทนจันทร์เปลี่ยนสรวลนาม “ฉันว่าคุณกลับไปดีกว่า นี่มันห้องพักส่วนตัวของฉันนะ ไม่ใช่โรงพัก ฉันช่วยอะไรคุณไม่ได้หรอก”

“งั้นถ้าเป็นเวลาราชการ คุณจะช่วยผมใช้มัยคุณตำรวจ” น้ำเสียงที่ถามกลับนั้นเปี่ยมไปด้วยความหวัง “คุณสัญญากับผมแล้วนะ คุณตำรวจ”

“เฮ้ย! ฉันไปสัญญาตอนไหน ไม่สัญญาอะไรทั้งนั้น” หญิงสาวส่ายหัวดิก

“คุณต้องสัญญากับผมก่อนสิว่าคุณจะช่วยผม”

เสียงสุภาพนั้นเริ่มแข็งขึ้น บวกกับประโยคคำพูดแกมบังคับทำให้เริ่มฟังดูเป็นการคุกคามมากกว่าการขอร้อง ร่างในชุดโรงพยาบาลขยับเข้ามาหา ไม่สนใจคำพูดที่บอกให้เขาถอยออกไป บางอย่างเริ่มบอกแทนจันทร์ว่ามีสัญญาณไม่ปลอดภัย เธอหันซ้ายหันขวา แต่เมื่อไม่เห็นว่าจะมีอะไรป้องกันตัวได้ จึงปล่อยหมดออกไปสุดแรง

วูบ!

ฮะ! ไม่จริง!

แทนจันทร์ธลหาหน้าเกือบทิ่มผนังอีกฝั่ง แล้วตำรวจสาวผู้ไม่เคยกลัวสิ่งใดก็ต้องผงะ ตาเบิกกว้างเป็นสองเท่า หน้าถอดสี สีหน้าแยงยิ่งกว่าแย เธอถอยหลังชนผนังดังปั้งแบบคนไปไหนไม่ถูก สองตามองมือตัวเองกับคนตรงหน้าสลับกัน เห็นคาตาว่าเมื่อครู่หมดที่ตั้งใจปล่อยสุดแรงและตัวเธอลอยละลือชนิดไม่ปะทะวัตถุใดๆ จนถลาไปอีกฝั่ง แล้วก็ไม่ใช่ว่าเขาหลบ เขายังยืนอยู่ที่เดิม แต่เป็นตัวเธอที่ทะลุผ่านเขามาต่างหาก

ทะลุ...ผ่าน หญิงสาวทวนสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเมื่อไม่กี่กี่ยกหลายรอบในใจ

“ผมบอกคุณแล้วว่าผมทำอะไรคุณไม่ได้” ชายคนนั้นยังพยายามอธิบายด้วยน้ำเสียงใจเย็น

“พะ...พะ...ผีหลอก!”

“เดี๋ยวก่อนคุณตำรวจ”

แต่ไม่ทันแล้ว สถิติต่างของแทนจันทร์เล่นกระเจิง ตำรวจสาวไม่เคยเกรงกลัวสิ่งใดบนโลกใบนี้ แต่สิ่งตรงหน้าเป็นข้อยกเว้น เพราะเป็นสิ่งที่ลึกลับซึ่งไม่นับว่าเป็นสิ่งมีชีวิตและไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้ด้วย ยิ่งพอเห็นว่าผี...ตรงหน้ากำลังจะก้าวเข้ามา หญิงสาวก็กรี๊ดสุดเสียง ก่อนจะเป็นลมล้มพับไปตรงนั้นนั่นเอง

๓

ฝัน...ฝัน...มันต้องเป็นความฝันแน่ๆ

หญิงสาวพลิกตัว แต่ก็ต้องร้องอุยเบาๆ เมื่อมือฟาดขอบเตียงเต็มๆ จึงรู้ว่าตัวเองไม่ได้นอนอยู่บนเตียงนุ่มอย่างที่ควรเป็น เมื่อขยับตัวก็รู้สึกปวดคอและเมื่อยเอวไปหมด

แทนจันทร์ลืมตาแล้วก็ต้องย่นคิ้วกับสภาพตัวเอง หญิงสาวเกาหัวงๆ นึกอยู่พักใหญ่ว่าทำไมเธอถึงมานั่งคอบีบฟิงพวงแทนที่จะนอนอยู่บนเตียงดีๆ เมื่อพยายามรำลึกความทรงจำที่ละนิด เรื่องราวเมื่อคืนก็กลับมาในสมองทีละส่วน ไล่ตั้งแต่กลับจากหน่วยโดยมีต่อพงษ์มาส่งหน้าปากซอย ความรู้สึกวังเวงตอนเดินเข้าซอย และประหลาดที่สุดก็คือเหตุการณ์ในห้องของเธอนี่เอง

“ฝันเลอะเทอะสุดๆ” เธอสรุปกับตัวเองง่ายๆ มองแสงตะวันยามเช้าที่ส่องสว่างทั้งห้องอย่างอุ่นใจ “เราคงเหนื่อยมากจนนอนฝันแล้วตื่นตกเตียง”

“คุณไม่ได้ฝันหรอก”

แทนจันทร์สะดุ้งเฮือกกับเสียงที่มาแบบไม่ได้ตั้งใจ ผงะถอยไปจน

หัวโขกขอบเตียงอีกรอบดังโป๊ก ความเจ็บทำให้ตื่นเต็มตาและมึนใจแน่ชัดว่าไม่ใช่ความฝันแน่นอน มันเป็นความจริงที่ทำให้อยากจะเป็นลมไปอีกรอบเมื่อค้นพบว่าเธอไม่ได้อยู่คนเดียวในห้องพัก แหกไม่ได้รับเชิญคนเดิมนั่งกอดดอกตัวตรงอยู่ที่โต๊ะทำงานของเธอ สายตาของเขาจับจ้องเหมือนกำลังรอเวลาให้เธอตื่น แล้วก็เป็นการจ้องอย่างนี้มานานแล้วด้วย

“ผี! ผี!”

หมวดสาวเกิดอาการลั่นแข็งขึ้นมาทันที ยังคงจำภาพที่ตัวเองทะลุผ่านตัวเขาไปอีกฝั่งได้เต็มตา ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมโจรแหกคุกอย่างชาติยังวิ่งหนีตาแตก เพราะกระสุนที่มันลั่นออกไปคงจะผ่านตัวคน...เอ๊ย! ไม่ใช่สิ ผิดต้นนี้ไปราวกับผ่านอากาศธาตุ ไม่ต่างจากหมัดของเธอ

ตั้งแต่ตอนเด็กๆ ที่ชอบเล่นตำรวจจับผู้ร้าย จนโตมาก็เลือกเรียนตำรวจซึ่งผิดวิสัยผู้หญิงหลายคน แทนจันทร์เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงที่เป็นตัวแทนแห่งความกล้าหาญ บำปิ่นจนผู้ชายกล้ำโถมบางคนยังอาย ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลื้อยคลาน สัตว์บก สัตว์น้ำ โจร ผู้ร้าย อาชญากร เธอล้วนตามจับมาหมดแล้ว เรียกได้ว่าบุกทลายถึงเนื้อถึงตัวไม่เคยกลัวอะไร จนเหล่าลูกน้องชอบบอกว่าต่อมความกล้าของเธอน่าจะพิการตั้งแต่เด็ก แต่จริงๆ แล้วความกล้าที่ไม่เคยมีใครรู้ของผู้หมวดคนเก่งคือ ความกล้าทุกหยดในตัวมันไปรวมกันอยู่ที่สิ่งไม่มีชีวิตที่จับต้องไม่ได้ มองไม่เห็น หาคำจำกัดความไม่ถูก

แบบนายคนนี่แหละ!

“ใจเย็นคุณตำรวจ ไม่ต้องกลัวผมจริงๆ แล้วผมคิดว่าผมไม่น่าจะใช้ผี เพราะผมคิดว่าผมยังไม่ตาย”

ปากอ้าค้างแบบหุบไม่ลง ในหัวกำลังคิดว่าชีวิตเธอเดินมาอยู่ในจุดที่ฟังผิอธิบายว่าตัวเองไม่ใช่ผีเพราะยังไม่ตายได้อย่างไรกัน

“ไม่ใช่ผีบ้าอะไร! ตัว...ตัวมันทะลุผ่านได้” หญิงสาวกลั่นใจตอบผิเสียงสั่น

“ก็จริง” ฝ้ายหนุ่มตบนั้นกลับพยักหน้าเห็นด้วย แถมทำหน้าที่จริงจัง ใส่เธอ “ผมหมายถึง ผมคิดว่าตอนนี้ผมน่าจะกำลังอยู่ในสภาวะที่เรียกว่า วิญญาณ”

แล้ววิญญาณมันไม่ใช่ผียังงี้ละว้ย...

แทนจันทร์คิดในใจเพราะพูดไม่ออก แม้แต่จะร้องกรี๊ด เสียงมันก็หายลงไปไหนก็ยังไม่เจอภาพเขาในตอนกลางวันท่ามกลางความสว่างมันก็ยังชัดเจน ทั้งชุดโรงพยาบาลสีขาว ผ้าพันแผลที่พันปิดรอยแผลตามเนื้อตามตัวดูสยดสยอง ขาสองข้างค่อยๆ หดแรงลงนั่งพับเพียบ ทำให้หมดทางหนีโดยปริยาย นึกอะไรไม่ออกก็แก้ปัญหาด้วยทางเดียวคือพนมมือท่อมหัว

“นะโมตัสสะ นะโมตัสสะ คุณพระคุณเจ้า...”

“บอกแล้วว่าไม่ต้องสวดมนต์ ผมไม่ใช่ผี” คนไม่มีร่างแต่กำลังพรวดบอกคนอื่นว่าไม่ใช่ผีสายหัว มองหญิงสาวตรงหน้าแบบท้อใจ “ถ้าจะพิสูจน์ตามหลักความเชื่อของคน คุณลองดูสิ นี่ตอนกลางวันแสดๆ ผมก็ยังไม่วายไปไหน ห้องคุณมีพระเต็มห้อง แต่ผมก็ยังเข้ามาได้”

ผีตนนี้ฤทธิ์มันแก่กล้านัก แสงไม่กลัว พระไม่กลัว เอียนขนาดออกปากทำให้เธอลองดู ไม่ต้องพูดถึงคำว่าลองดู ตอนนี้แค่เปิดตาเธอยังไม่กล้าเลย แทนจันทร์นึกไปก็ตัวลั่นพ๊อปๆ พนมมือแต่

“ฉันขอร้องเถอะนะ อยู่มาอยู่กับฉันเลย เดี่ยวฉันจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้”

“บอกแล้วว่าผมคิดว่าผมยังไม่ตาย ไม่ต้องทำบุญให้ผม ถ้าจะทำบุญให้ผมก็เปลี่ยนมาช่วยผมดีกว่า ผมแค่อยากให้คุณช่วย” แยกไม่ได้รับเชิญยังพยายามเกลี้ยกล่อม “เลิกกลัวผมเถอะ ผมก็เหมือนคนทั่วไปนั่นแหละ แค่ผมไม่มีร่างกาย ร่างกายผมก็เหมือนพลังงานบางอย่าง ต่างจากคุณที่มีมวลร่างกาย”

“ฉันจะช่วยอะไรคุณได้ คุณเป็นผี ฉันเป็นคน เราอยู่คนละโลกกันแล้ว ไปที่ขอบๆ เถอะนะ” คนฟังไม่ได้สนใจสิ่งที่อีกฝั่งบรรยายเลยสักนิด

“ผมก็อยากไปหอรอกนะที่ขอบๆ” ผีหนุ่มเสียงแห้ง “แต่ผมไม่รู้ว่ามี
คือที่ไหน ผมจำตัวเองไม่ได้ ผมอยากให้คุณช่วยหาว่าผมเป็นใคร พ่อแม่
ผมเป็นใคร ผมจะได้ไปหาพวกเขา ได้ไปที่ขอบอย่างที่คุณว่า”

“อยากรู้ประวัติก็ไปสำนักทะเบียนราษฎรสิ” เธอหลับหูหลับตาตอบ
แบบขอไปที

“ผมไปไหนไม่ได้ แล้วก็ไม่มีใครมองเห็นผม มีแต่คุณที่คุยกับผมได้
คุณตำรวจ”

ไ้อ้ย! ชีวิตหนอชีวิต เกิดมาไม่เคยเห็นผี มาวันนี้ก็ดันทั้งเห็นทั้งคุย
ได้

แทนจันทร์รำพึงกับความดวงตกของตัวเอง แอบเหลือบตามองแขก
ไม่ได้รับเชิญก็เห็นว่าเขายังยืนอยู่ตำแหน่งเดิมและดูท่าทางมันคงไม่ยอมไป
ไหน สมองคิดหาทางรอด ประมวลผลยิ่งกว่าตอนวางแผนจับผู้ร้าย จนนึก
ไปถึงสร้อยพระในลิ้นชักหัวเตียงอีกฝั่งที่พ่อเคยให้ไว้

ถ้าสู้กับผู้ร้ายก็ต้องมีปืน สู้กับผีก็ต้องมีพระนี่แหละ!

“ฉันช่วยไม่ได้หรอก ถ้าคุณไม่ไปอย่าหาว่าฉันใจร้ายนะ”

“ผม...”

เมื่อเขาเกริ่นพร้อมก้าวก้าวเข้ามาหาเธอ แล่นั้นแทนจันทร์ก็สติแตก
ลูกพรวดขึ้นเป็นเตียงอ้อมไปอีกฝั่ง ลงพื้นได้ดังตุ้บก็กระซากลั่นชักเปิด คว้
สร้อยพระที่อยู่ข้างในสุดขึ้นมาก่อนหลับตาปีและยื่นพรวดไปด้านหน้า

“ออกไปนะ ไม่งั้นเจอฤทธิ์หลวงพ่อแน่!”

ลมบางอย่างพัดผ่านหน้าเธอวูบหนึ่ง แทนจันทร์ยังหลับตาปี ไม่กล้า
เงยหน้าขึ้นมอง คอยเงี่ยหูฟังเสียง จนเมื่อเวลาผ่านไปสักพักก็รู้สึกว้าห้อย
เงิบผิดปกติ ไม่มีเสียงพูดใดๆ อีกแล้ว

ไปแล้วเธอ...

เธอค่อยๆ เปิดตาขึ้นดูที่ละนิดอย่างกล้าๆ กลัวๆ เมื่อเปิดครั้งตาก็
ยังไม่เห็นอะไร เลยค่อยๆ ลองเปิดอีกครั้ง แต่ก็ยังเกร็งเปลือกตาไว้พร้อม

ปิดลงได้ตลอดเวลาหากมีเหตุการณ์อะไรผิดปกติ

ว่างเปล่า...

แทนจันทร์ถอนลมหายใจที่กลืนไว้นานจนแทบขาดใจทิ้งไปเหือกใหญ่
อย่างโล่งอก ยกมือไหว้หลวงพ่อต่อมหัว สาธุอีกเป็นสิบรอบ พร้อมกับสวม
สร้อยหลวงพ่อดำคอโต

โกยก่อนไว้อัยจันทร์

กระโจนไปที่ประตูห้อง ต่อให้ผีไป ตอนนี้อยู่ก็อยู่ไม่ได้แล้ว!

“ฮะ! พี่จันทร์! ยังจะไปต่ออีกเหรอพี่”

“เออ มีอีกวัดหนึ่ง เขวากันว่าน้ำมนต์ศักดิ์สิทธิ์มาก ไม่ไกลๆ ไป
เร็วๆ”

แทนจันทร์กึ่งหัวกึ่งลากแขนลูกน้องคนสนิทที่เริ่มครวญครางเพราะ
แดดยามเที่ยงวันร้อนเบรียงจนทำให้เหงื่อซึมเปียกไปทั้งตัว

“นี่พี่ลากผมมาเป็นวัดที่สิบแล้วนะ รถผมจะเป็นตุน้ำมนต์เคลื่อนที่
อยู่แล้ว”

“เออ...อีกที่เดียวจริงๆ” ลูกพี่พยายามชักจูง

“ไม่เอาแล้ว ผมร้อน ถ้าพี่ไม่บอกว่าจะเอาน้ำมนต์พวกนี้ไปทำอะไร
ผมก็จะไม่ไปเป็นเพื่อนพี่แล้ว”

“แกขู่มึงหรืออ้อต่อ”

แทนจันทร์เท้าเอว แต่ก็ทำได้แค่ถลึงตาใส่ ไม่กล้าทำอะไรมากกว่านี้
เพราะรู้ว่าตัวเองเป็นรอง ถ้าเป็นสถานที่อื่น เธอจะไม่ยอมขอร้องอันนวน
ให้มันมายืนบนเธอแบบนี้แน่ๆ แต่ช่วงที่อยู่ในสภาวะขวัญหนีดีฝ่อ แถม
สถานที่ที่มายังเป็นวัด แม้จะกลางวันแสดๆ แต่วัดก็มีป่าช้า มีเจดีย์ ซึ่งเป็น
ที่ที่ไม่ควรแก่การมาคนเดียวเป็นอย่างยิ่ง

“เออๆ บอกก็ได้”

ต่อพงษ์มองลูกพี่ที่มีท่าทีลูกลี้ลูกลนประหลาด พุดจาอ้าอึ้ง วันนั้นกว่า

จะอัปาทบอแต่ละเรื่องได้นั้นมันยากลำบาก เกมตอนจะเล่ายังต้องทำหน้าที่
หวาดผวา เดินเข้ามาเสียดพร้อมกระซิบข้างหูว่า

“ก็ฉันเจอ...อะ...”

“อะ? เจออะไรนะพี่...ผี?”

“เจอ ผอ สระอี ไว้ย”

“เจอผี!”

“เบาวีโย้อั๋ต่อ! เบา! เขาห้ามพูดเรื่องนี้ในวัดกันรู้มัย” แทนจันทร์
แหบกระโดดเอามือไปอุดปาก ก่อนร่ายยาวถึงความสยองที่ตนเผชิญเมื่อคืน
“แกต้องเห็นว่าฉันเจออะไรมา ภาพยังติดตาอยู่เลย มันมาอยู่ในห้องฉัน
นะ ใส่ชุดโรงพยาบาลด้วย ตามเนื้อตามตัวไม่มีแต่แผล แล้วตัวมันนะแก
ใสอย่างกับแก้ว วิ่งทะลุผ่านได้ด้วย”

ลูกน้องรับฟังเรื่องราวแบบเต็มไปด้วยอินเนอร์นั้นด้วยสีหน้าเหยงๆ
ไม่ค่อยได้เห็นสีหน้าแบบนี้จากลูกพี่ของตนเท่าไรนัก ส่วนมากคำพูดของ
ลูกพี่ก็มักมาในแนวเถลไถเพื่อเอาตัวรอดหากตัวเองโดนตำ หรือถ้าโมโหก็จะ
โหวกเหวกด่าลูกน้อง ตะเพิดผู้ต้องหา กิจกรรมส่วนมากคือจับปืน นุกป้า
ทลายบ่อน แต่นี่ตอนกลางวันแสดๆ กลางวัด กลับทำหน้าที่เหมือนถูกคนอื่น
บีบคั้นมา และสาเหตุนั้นก็มาจากเรื่องที่เขาฟังแล้วยังต้องอัปาทบ

“อ๊วย! เสียเวลาสุดๆ เลยพี่” ชายหนุ่มไว้ย “นี่พี่ลากผมไปทั่วเมือง
เพื่อหาวิธีปราบผีเนี่ยนะ ไร้สาระจริงๆ ผีผมมีที่ไหน”

“แต่ฉันเจอจริงๆ นะไว้ยั๋ต่อ” ตาโตของผู้หมวดสาวเบิกกว้าง
ยืนยันเสียงจริงจัง “ตอนแรกฉันก็ไม่ว่าพี่ไม่ใช่ผี แต่ตอนนั้นจะต่อยหน้า
มัน ฉันพุ่งทะลุร่างมันไปเลย อ๊วย! พูดแล้วยังชนลุกอยู่เลยเนี่ย”

“พี่ผีน” ต่อพงษ์ส่ายหัวสรุปอย่างง่ายดาย ตบป้ารุ่นพี่คนสนิทสองที
ก่อนก้าวขึ้นมอเตอร์ไซด์ ยื่นหมวกกันน็อกให้หญิงสาวแบบไม่สนใจสีหน้า
จริงจังนั้น “หยุดมลายได้แล้วพี่ ขึ้นรถมาเลย เดี่ยวผมไปส่ง แล้วผมจะได้
ไปทำงานต่อที่โรงพยาบาล นี่สายแล้ว พี่จึ้นส่งข้อความมาตามแล้ว”

“มีงานไว้ระที่โรงพยาบาล”

“ก็ไปสอบปากคำดอกเตอร์เจ้าของเซรุ่มพูดความจริงไป เขาพ้นแล้วเมื่อวาน”

และต่อพงษ์ก็อุดปากตัวเองไว้แทบไม่ทัน เมื่อรู้ว่าตัวเองพลาดเบอร์ใหญ่เข้าแล้วที่เอยเรื่องนี้กับคนที่เพิ่งโดนสั่งพักจากคดีนี้

“เขาพร้อมให้ปากคำแล้วหรือ” แทนจันทร์ตาโต เมื่อมีเรื่องงานที่น่าสนใจกว่าเข้ามาแทรกก็แทบจะลืมเรื่องผีหรือน้ำมนต์ของวัดต่อไปทันที “ดีเลย งั้นฉันไปด้วย เราไปโรงพยาบาลกันก่อนแล้วค่อยไปวัดทีหลัง”

เจ้าของรถห้ามไม่ทันเพราะคนซ้อนไวปานวอก สวมหมวกกันน็อกปั๊บก็คร่อมเบาะปั๊บ เกาะไหลเขาหมับ

“แต่พี่โดนบอกไม่ให้ยุ่งกับคดีนี้ ถ้าพี่ฉันทเห็นพี่ไปโผล่ที่โรงพยาบาล พี่ฉันทเห็นพี่ตายแน่”

“จะไปแล้วอะไร แกก็บอกว่าแกกับฉันไปทำธุระมาด้วยกัน ฉันเลยติดรถเกมมา ไม่ต้องกลัวหรอกนะ รับรองว่าฉันจะรออยู่ข้างนอกเจียบๆ” คนตอบวางแผนรวดเร็วสมกับที่เป็นดูโอโปลาไหลแห่งกองปราบปราม “ส่วนผู้กองฉันท เดี่ยวฉันจัดการเอง”

“ถ้าพี่ฉันทเอาจะแคโดนด่า แต่ถ้าไม่เอาพี่ฉันทไปด้วยนี่เอาจะตายคาวัด”

ลูกน้องทำการซังดวงวัดความเสี่ยงในหัวคร่าวๆ ก่อนจะพยักหน้าเออเออ สตาร์ทมอเตอร์ไซด์คันเก่งแล้วขี่ออกไป

แทนจันทร์แหงนหน้ามองตึกโรงพยาบาลเบื้องหน้า ที่ต้องแหงนคอตั้งบ่าเป็นเพราะอาคารนี้สูงลิบลัว การตกแต่งตั้งแต่ทางเลี้ยวเข้าทำให้เธอต้องหันกลับไปอ่านป้ายด้านหน้าซ้ำอีกที เพราะดูอย่างไรก็ไม่เหมือนโรงพยาบาล แต่ควรจะเป็นคอนโดใจกลางเมืองแสนหรูหราที่พนักงานรักษาความปลอดภัยยังแต่งตัวดีกว่าเธอและต่อพงษ์เสียอีก ไม่ต้องพูดถึงความ

หุรรหาด้านใน ตั้งแต่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์หินอ่อนสีทองอร่าม บันไดเลื่อนสูงทั้งสองฝั่งซ้ายขวา ลิฟต์แก้วสีทองที่เลื่อนปรี๊ดปร๊าดขนานไปกับสวนน้ำตกสุดอลังการราวกับยกป่ามาไว้ในตึก การตกแต่งโดยรวมทำให้เธอต้องก้มหน้าลงมองเลื้อยียด ทางเกยยีน และรองเท้าผ้าใบชะมุกชะมอมเขินๆ

“ทำยังไงฉันถึงจะมีบุญได้นอนโรงพยาบาลแบบนี้ตอนฉันป่วยวะ ไอ้ต่อ” แทนจันทร์กระซิบกระซาบแบบกลัวดอกพิกุลร่วง สภาพแวดล้อมผู้ตื้นนั้นทำให้เธอรู้สึกเกร็งอย่างบอกไม่ถูก สองตากวาดมองภาพด้านล่างขณะที่ลิฟต์แก้วพาพวกเธอขึ้นไปชั้นบน

“ชาตินี้หน้าจะยากแล้ววะพี่ คงต้องรอตายแล้วเกิดใหม่” ต่อพงษ์มาในเวอร์ชันตอบตรง ตอบจริง “แต่ต้องไปเกิดเป็นคนระดับดอกเตอร์เขาด้วยนะ เจ้าของคุณยัยจัยระดับประเทศนะพี่ ถึงจะมีเงินมาป่วยในที่แบบนี้ได้”

ประตูลิฟต์เปิดที่ชั้นวีไอพีของโรงพยาบาลที่ไม่ต้องบรรยายความหุรรหาเพราะมันยิ่งกว่าโรงแรมระดับหกดาว แต่ต่างกันตรงที่มีพยาบาลชุดขาวเดินไปมา และแปลกขึ้นมาอีกนิดที่ตลอดทางเดินของชั้นวีไอพีในวันนี้เต็มไปด้วยตำรวจทั้งนอกเครื่องแบบและในเครื่องแบบยืนอยู่ตามจุดต่างๆ แสดงถึงความสำคัญของคนเข้ารับการรักษาได้เป็นอย่างดี

เมื่อเปิดประตูห้องผู้ป่วยเข้าไปแล้ว มันก็ไม่ใช่ห้องผู้ป่วยธรรมดา แต่เป็นห้องรับแขกก่อนหนึ่งชั้น ในห้องมีประตูที่คงทะลุไปถึงที่ที่คนไข้นอนพัก ซึ่งตอนนี้ได้ยินเสียงคนพูดคุยกันดังออกมา

“พี่รออยู่นี่แหละ”

แทนจันทร์อืดออด แต่ก็รู้ว่าอย่าลืบทัวของตัวเองหมดแค่นี้ แม้จะไม่พอใจแต่ก็ยอมทิ้งตัวลงนั่งรอที่โซฟาหน้าห้อง ปล่อยให้ต่อพงษ์เดินเข้าไปในห้องผู้ป่วยคนเดียว

ตั้งแต่เกิดมายังไม่เห็นห้องคนป่วยที่ไหนใช้พื้นที่ได้เปลืองเท่าที่นี้ แค่ห้องรับแขกวีไอพีนี้ก็ขนาดใหญ่กว่าห้องพักที่เธอเช่าอยู่แล้ว มีเคาน์เตอร์ครัวสำหรับประกอบอาหารง่ายๆ ทิวโฮมเทียเตอร์ชุดใหญ่ แม้ทั้งห้องตกแต่ง

ด้วยโทณสีขาวตามแบบฉบับโรงพยาบาลทั่วไป แต่ก็ลดความตึงเครียดในห้องด้วยกระถางต้นไม้สีส้มสดใส ภาพวาด ภาพเขียน และเฟอร์นิเจอร์สีอบอุ่น

“คุณบอกว่าคุณขับรถออกมาจากคอนโดช่วงเที่ยงคืนกว่า...”

หูสองข้างกระดิกเปิดรับเสียง ลองเงยหูฟังดูก็พบว่าจริงๆ มันก็ได้ยินเสียงสนทนาจากข้างในถ้าตั้งใจฟัง แทนจันท์ลองแก้งัดเดินเนียนๆ ไปแถวประตูเพื่อทดสอบเสียง เมื่อหันซ้ายหันขวาไม่เห็นใครก็ขยับตัวอาหุไปแปะกับประตูทันที

“ครับ ผมลืมของไว้ที่ออฟฟิศ ต้องไปเอาด่วน”

คนแอบฟังนึกดีใจที่ได้ยินเสียงก่อนข้างชัดเจนนิดเดียว จึงไม่แปะแะเห่หู แต่ขยับตัวแปะลงไปด้วย

“คุณวีร์พอจะบอกได้มั๊ยครับว่าคุณรู้ตัวตอนไหนว่ารถคันนั้นขับตามคุณมา”

เสียงของคนถาม แม้ไม่เห็นภาพก็จำได้ทันทีว่าเป็นเสียงของผู้กองจิณณ์ วันนั้นเขาและเจ้านายใหญ่จากหลายหน่วยลงมาสอบปากคำผู้เสียหายด้วยตนเอง แสดงถึงความไว้วางใจของพยานคนนี้ได้ดี

“ผมรู้สึกเหมือนมีรถขับตามตอนออกจากคอนโดมาลัทธิบาหลีได้”

ทำไมเสียงดูหนุ่มจัง

แทนจันท์เลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงที่ตอบคำถาม เพราะมันเป็นเสียงของผู้ชายที่อายุยังไม่เยอะแน่ๆ ทั้งที่เธอวาดภาพเอาไว้ว่าดอกเตอร์วีร์ เจ้าของศูนย์วิจัย FORT ซึ่งเป็นศูนย์วิจัยชื่อดังระดับประเทศและมีผลงานวิจัยโด่งดังไปทั่วโลก คนที่มีความสามารถขนาดนี้อายุอานามควรจะปาไปมากโข อย่างน้อยต้องรุ่นพ่อเธอ น่าจะหัวหงอกขาวใส่แว่นหนาเตอะ ดวงๆ เงินๆ และคงแก่เรียนเหมือนพวกนักวิทยาศาสตร์ในโทรทัศน์แน่ๆ

จะเป็นแบบนี้รีเปล่าน้า...

เพราะวาดภาพไว้เยอะจึงทำให้ใจเริ่มสงสัย ประกอบกับที่ผ่านมา ศูนย์วิจัยทำงานประสานกับทีมตำรวจชุดปราบปรามมาลักระยะหนึ่งแล้ว แต่กลับไม่มีใครเคยเห็นหน้าเจ้าของโครงการผู้นี้เลย แม้กระทั่งผู้กองจิณณ์ที่เคยอยากขอเข้าพบเพื่อเป็นตัวแทนแสดงความขอบคุณก็ถูกปฏิเสธอย่างไม่ไยดี เพราะดอกเตอร์เห็นความสำคัญของเรื่องความเป็นส่วนตัวมาก ความลึกลับและเข้าถึงยากของดอกเตอร์ผู้นี้ยิ่งกระตุ้นต่อมความอยากรู้ให้มันเต้นรัวๆ ตามสัญชาตญาณตำรวจที่สงสัยไปเสียทุกเรื่อง

ขอแอบดูนิดหนึ่งดีกว่า...

ความอยากรู้ทำให้ขออนุญาตตัวเอง ค่อยๆ เลื่อนไปจับลูกบิดประตูอย่างแผ่วเบา ก่อนจะบิดและดึงมันเปิดแบบเงียบที่สุดจนเห็นเป็นช่องเล็กๆ พอที่ลูกตาข้างหนึ่งจะส่องเข้าไปได้

เจ้านายผู้ใหญ่หลายคนมาฟังการสอบปากคำด้วยตัวเอง ทำให้รู้ว่าคดีนี้เป็นคดีที่เบื้องบนเห็นความสำคัญเป็นอย่างมาก บังคับนำของตำรวจผู้ใหญ่หลายท่านนั้นใหญ่พอที่จะทำให้ผู้กองจิณณ์ซึ่งยืนหันหลังให้เธออยู่ข้างเตียงกลายเป็นเด็กน้อยของรุ่นไปได้

“ผมพยายามเร่งความเร็วรถ มันก็ไม่ยอมปล่อย ขับจี้มาเรื่อยๆ แล้วก็ปาดหน้าเพื่อให้ผมหยุดรถ”

“ถ้าผมเอารูปรถคันนั้นให้ดู คุณจะพอยืนยันได้มั๊ยครับ”

คนที่ตอนแรกเป็นจิ้งจกเปลี่ยนมาทำคอเป็นยีราฟ พยายามตะแคงเง้าเพื่อจะได้มองเห็นใบหน้าคนบนเตียงให้ชัดขึ้น แต่ขยับอย่างไรก็ไม่ได้ มุมเพราะช่องมันแคบเหลือเกิน แถมจิณณ์เองก็ดันมายืนบังข้างเตียงอีก แทนจันทร์เลยลองเขย่งเพื่อจะมองให้พ้นผู้กองหนุ่มไป แล้วก็เป็นจังหวะโชคดีเมื่อจิณณ์ขยับตัวออกไปหยิบแฟ้มคดีที่วางอยู่ที่อื่นพอดี

ร่างบนเตียงปรากฏสู่สายตา เขาไม่ใช่คุณลุงแก่หัวหงอกและไม่ได้ใส่แว่นหนาเตอะ แต่เป็นชายหนุ่มวัยไม่ต่างกับเธอนัก เขาก็นั่งกึ่งนอนพิงหัวเตียงอยู่ในชุดคนใช้สีขาว สามารถพูดคุยกับทีมสอบสวนได้ชัดเจน แสดง

ให้เห็นว่าอาการดีขึ้นมากแล้ว แม้ตามเนื้อตัว แขนและขาจะยังพันผ้าพันแผลอยู่หลายที่ โดยเฉพาะแผลบนใบหน้าที่ได้รับบาดเจ็บเป็นรอยยาวข้างซ้ายบับดูน่าสยดสยอง

เอ๊ะ! แทนจันทร์จุกคิดในใจ

ทำไมเธอถึงรู้สึกคุ้นกับแผลแบบนี้อย่างบอกไม่ถูก

“ผมจำรถพวกมันได้ครับ”

และในวินาทีที่เขาหันหน้ามารับแฟ้มจากผู้กองจิณณ์ แทนจันทร์ก็ได้เห็นใบหน้านั้นชัดเจนเต็มสองตา คำถามในใจที่ได้รับคำตอบทำให้มือเธอหลุดจากลูกบิดเสียงดังแกร็ก แต่นั่นก็ยังไม่ดังเท่ากับเสียงร้องที่หลุดจากปากดังลั่นห้องว่า

“ผี!”

แน่นอนว่าสิ้นเสียงนั้น ทุกคนในห้องก็หันมามองคนหลังประตูเป็นตาเดียวกัน แต่หญิงสาวไม่สนใจอะไรแล้ว เธอลืมทุกสิ่งทุกอย่างสิ้น ลืมว่าตัวเองกำลังแอบฟังอยู่ ลืมว่าตัวเองห้ามเข้ามายุ่งเกี่ยวกับคดีนี้ หลังจากประตูหลุดมือและเปิดออกเต็มบาน เข้าสองข้างก็ทรุดลงทันที

“แทนจันทร์! ทำอะไร!”

จิณณ์เอ็ดเสียงดู ตอนแรกก็เห็นว่าคนที่จู่ๆ มาทำเสียงดังหลังประตูนั้นเป็นใครก็หูดหิดพอดูอยู่แล้ว แต่เมื่อหญิงสาวค่อยๆ ไหลลงปอนิ่งเหมะกับพื้น พนมมือไหว้ท่วมหัวท่ามกลางสายตานายตำรวจชั้นผู้ใหญ่อีกหลายคน ด้วยตำแหน่งเจ้านายจึงทำให้ทำอะไรไม่ได้มากนักนอกจากส่งสัญญาณให้เธอหยุดทำเรื่องบ้าๆ ให้เร็วที่สุด

“พุทโธ ธัมโม สังโฆ” หญิงสาวสวดมนต์ระรัว “ไอ้ต้อ! น้ามนต์อยู่ไหน แยกไปเอามาเลย ไปเอามาเดี๋ยวนี้เลย”

คนที่ถูกเรียกไม่ค่อยอยากจะมารับเท่าไร เพราะดูจากสายตาผู้ใหญ่หลายท่านที่มองแทนจันทร์แบบเอาเรื่องแล้ว ตัวเองก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบแทน

“พี่จันทร์ ลูกก่อนเถอะพี่” ต่อพงษ์หน้าเจื่อนเมื่อเห็นอาการของลูกพี่พยายามเดินตรงเข้าไปดึงร่างนั้นให้ลุกขึ้น แต่ยังไม่ทันพูดอะไรก็เจอคนสติแตกพูดกลบเสียหมด

“เอาน้ำมดมาก่อน นั่นละ ผี! ผี! ผู้กองถอยออกมา ผู้กองกำลังคุยกับผิอยู่นะ”

บรรยากาศในห้องที่เดิมก็ตึงเครียดอยู่แล้วบัดนี้แทบกลายเป็นสุญญากาศให้น้ำอืดอัดเข้าไปอีก จินณียินทำหน้ามึนงง สั่งด้วยสายตาให้ต่อพงษ์ทำอะไรก็ได้ให้หญิงสาวออกไปจากห้องให้เร็วที่สุด ก่อนหันมามองหน้าเจ้านายคนอื่นในห้องแล้วก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากรีบก้มหน้าขอโทษขอโพย

“ขอภัยครับท่าน เธอเป็นทีมงานในหน่วยของเราเอง น่าจะเกิดการเข้าใจผิดอะไรกันบางอย่าง”

“ไม่ผิด ไม่ผิดแน่ๆ ผู้กอง เมื่อวานฉันเจอผีนายนี้หลอกจริงๆ”

แทนจันทร์พยายามยืนยัน

สีหน้าตำรวจผู้ใหญ่หลายท่านก็น้ำอืดอัดแล้ว แต่ที่ทำให้จินณียินหน้าชาคือสีหน้าหนึ่งๆ ของดอกเตอร์วีร์ ท่าทางที่ดอกหน้าตำแหน่งหน้าที่การงานและหน่วยงานของเขาได้ดีที่สุดคือการที่ชายหนุ่มทำเพียงก้มมองคนบนพื้นและส่ายหัว กล่าวเสียงเรียบเจือแววรำคาญ

“ผมไม่ใช่ผี และผมก็ไม่ใช่จักษุณ”

“โกหก! ก็เมื่อคืนคุณไปหาฉันถึงห้อง ขอร้องให้ฉันช่วยตามหาว่าคุณเป็นใคร ฉันไล่เท่าไรก็ตี้อยู่ไม่ยอมไป แถมอยู่ในห้องฉันทั้งคืนถึงเช้า”

คราวนี้สีหน้าที่ยิ่งกว่าคนเจอผีเห็นจะเป็นหน้าของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ที่มองหน้ากันเลิกลักกับเรื่องเล่าที่ดูล่อแหลมจนนึกเป็นเรื่องอื่นไม่ได้เลย

มีเสียง “หึ!” แบบหมดความอดทนจากคนบนเตียง

“คุณนั่นแหละโกหก” ชายหนุ่มย้อนเสียงเรียบก่อนหันมาหาบรรดาตำรวจชั้นผู้ใหญ่ “นี่ทางหน่วยตำรวจรับคนไม่เต็มเต็งแบบนี้เข้าทำงานด้วย

หรือครับ”

แทนจันทร์ถลึงตา ร่างเล็กเต่งพรวดขึ้นมายืนเท้าเอว ทั้งที่กลัวก็กลัว แต่พอได้ยืนฝีปากตื้นนี้หายมดักดีศรีของอาชีพที่เธอรักก็เลือดขึ้นหน้าทันที

“หมวดจันทร์ พอเถอะ” จิณณ์ห้ามเมื่อเห็นสัญญาณของท่าทาง เอาจริงนั้น

“ทุกคนคะ ฉันพิสูจน์ได้ ฉันจะพิสูจน์ให้ทุกคนดูว่าฉันมันไม่ใช่คน”

เพราะเป็นที่รู้กันเรื่องความบ้าบิ่น ห้ามไม่ฟัง แล้วก็ไม่ได้ห้าม เพราะไม่มีใครคาดคิดว่าจู่ๆ หญิงสาวจะพุ่งพรวดพราดเข้ามาในห้องจนถึงเตียงที่คนป่วยไว้อีพินอนอยู่ แทนจันทร์จึงคว้าแขนที่เต็มไปด้วยผ้าพันแผลของเจ้าของเตียง

หมับ!

จับหมับเข้าไปที่แขนข้างหนึ่งเต็มแรง

เอ๊ะ...ทำไมไม่ทะลุผ่านล่ะ

สีหน้าเปลี่ยน ตกใจเล็กน้อยเมื่อผลไม่เป็นไปตามที่คิดทั้งที่เมื่อคืนเธอทะลุผ่านร่างนี้ไปได้ทั้งตัวเลยด้วยซ้ำ เหมือนยังม่แนใจสิ่งที่ตัวเองสัมผัสได้ แทนจันทร์บีบๆ เค้นๆ คลำไปทั้งแขน แต่จนแล้วจนรอดก็ยังคงสัมผัสได้ถึงเนื้อหนังมังสาของมนุษย์ทั่วไป เมื่อคว้ามือคู่นั้นมาจับมันก็ยังอุ่นอยู่

เป็นไปได้ไง!

สมองยังคงถามตัวเองซ้ำๆ ว่าทำไมผลถึงไม่เป็นอย่างที่คิด ในเมื่อเห็นเขาอยู่ตรงหน้าขนาดนี้ ไกลและใช้แบบที่เธอไม่มีทางจำผิด การแต่งตัวแบบนี้ รอยแผลเป็นแบบนี้ เหมือนที่เธอเห็นเมื่อคืนไม่มีผิดเพี้ยน ดวงตากลมใสเหลือบขึ้นสบตาสีน้ำตาลอัลมอนด์ที่จ้องกลับด้วยสายตาเย็นเยียบรอบตัวเขาแผ่รังสีอำมหิตราวกับคมมีดที่เฉือนเธอให้เป็นชิ้นๆ ก่อนเอ่ยเสียงเรียบเพียงประโยคเดียวที่ทำให้เธอต้องปล่อยมือออกจากแขนเขารวกับโดนของร้อน

“ต้องเอาน้ำมดมาสาดผมเลยมัย คุณตำรวจ”

แทนจันทร์ได้สติ รู้สึกขนลุกตั้งแต่หัวจดเท้าอีกครั้ง คราวนี้ความ
สยดสยองไม่ได้อยู่ที่สิ่งลึกลับ แต่เป็นสายตาเย็นยะเยือกของนายตำรวจชั้น
ผู้ใหญ่ทั้งหลายที่ยืนจ้องเธออยู่ต่างหาก

ดอญาน